

ספר

יהודה יעלה

חלק ראשון

אוצר מלא חמדת. להשקות סיס לעדה. דרושים לכל הפציהם. שכל טוב לכל עושיהם. נחמדים מפנינים. מדבש וגופת צופים. זרמזים יקרים. על חמשה חומשי תורה נאמרים. לשבתות השנה סדורים. פעולת סורי זרבי דובר צדק ומגיד משרים. דורש כתרי אותיות. פה מפיך מרגליות. הרב המופלא וכבוד ה' מלא כמוהררד יהודה חיים הכהן זלחיה. יליד עובי דמשק יעא. זכה וזיכה את הרבים. זכותם תלוי בו לעולמים. נשמתו בנן החיים תתעדן בגנזי מרומים. ואני עני תלמידו, למען יקרת כבודו ולזכות את הרבים השתדלתי וסידרתי כתיבות ידיו להוציא לאור תעלומה. מדע וחכמה. ופי מלא תהלה. לאל נורא עלילה. כי הביאני לעיהק ירושלם תיז הנבחרה. וזיכני למעום מעץ החיים. מכתבי איש האלהים עפיי סידור סוד הרשיש זלחיה. ויהי שיקובל לרצון. לפני אל עליון. ויביאני עד נמירא. לעשות רצונו ולעובדו. לא אשנה את תפקידו. תמיד כל הימים. ובימינו תושע יהודה. ונשגב שמו לכדו. ונשמחה ונגילה. אל המנוחה ואל הנחלה. ביום שמחת לבני הכנסה באל צורי ומשנבי הצעיר רפאל מנחם מערבי סיט

פעה"ק ירושלם תובב"א

שנה עד אשר תפרה לפיק

YEHUDA YAALEH

ZION Printing — JERUSALEM

תחת השגחת המסדר יוסף בן נתנאל הלוי בדפוס, ציון

ופי' ישר יחזו פנימו שלא יכפך העניינים אלא ילך כסדר :

והשתא ח"ש כו' הכתוב הנו"ל על לך תנשאו ר"ל בשביל אות כלי שמלכים בכפיפה אח"כ תנשאו עד שתכיו בגדר קטן שגולד ועל צרכי השעשעו וק"ל : **א"נ** אפשר לרמוז על לך תנשאו צבקי מה שראיתי בצפרי הנופי דיליי"מ היתה נכה שני שמות הם שם צ"ן ושם מ"צ שהוא מסוגל להעלות וצין שניהם הם ל"ד וז"ל על ל"ד הם השני שמות הנו" שם גי' ל"ד תנשאו ממלרים :

א"נ בא לרמוז נוטריקון על לך תנשאו ענוה לדקה תורה כי בתלמא חלין סגי שהקצ"ה יוליאנו מן בגלות המר והנמחר הזה וז"ל על לך תנשאו שם נוטריקון על"ת כנז' תנשאו מן בגלות כי בצדקה כתיב שמו משפט ועשו לדקה כי קרובה ישועתי לבה. ובתורה כתיב גם כי יתנו צגוים עתה הקבלם וכענוה היא לריכה לשתיכם כי אם הוא לכתוב לא עשה כלום. וגם ע"י כענוה יכיה אכזה צין אדם לחצרו וצין איש לאשתו ותהצטל שנאת חם וצזה יכיה סיבה לגאולתנו אכ"ר :

והיד מדי חדש בחדשו ומדי שנה בשנתו יבא כל צפר וכו' אפי' צס"ד דיודע אין וכיה אלא לשון שמחה. ונודע מהז"ל הכל מהשרי חוץ מהשרי ופי' הנופי כי נוטי תשרי תורה שנת ראש חדש יו"ט. וביארו יתר באומרו ר"ח ר"ל מוכ שהתלמידים מולוכים מנת החדש לרצם שמלמד אותם כי הוא קרוב עיניו נשואות לר"ח שיקח פרס מן התלמידים ויפרע חובותיו שלוב בכל החדש וכיולא וצזה יכיה לו שמחה שקיים מצות פריעת צע"ת. ואם ירלה ללות בחדש אחר ככל גיתנים לו וכן עזכ"ד אם הי"ת כרה"צ גבולו ועש' קלצה לאחכ ת"ח בכל חדש וחדש או בכל שבוע ושבוע כו"כ צין רצ למעט יתור טוב לפרוע צומן ודבר בעתו מ"ט וכנז' ח"ש וכיה לשון שמחה שיכיה שמחה לכל צפריעת הכוז שקצט למלמד או לת"ה כן להנותן שקיים את דברו הטוב יפשא"ק. כן להמקבל שלקה המעות ופרע חובותיו. וכן להחננוי שגי"כ הוא צע"ת

לאחרים. וזכ כשיתן מדי חדש בחדשו ומדי שנה בשנתו אז יבא כל צפר להשתחוות לפני אמר ה' שלא יבואו בני אדם להתרעס זע"ז באיחור הקלצה או כהלואה וק"ל :

ומירתא זוטרתי באגב כי נוטי ומדי שנה בשנתו אותיות שוב רמוז שישוב ממעשה רע שעשה בכל ימי השבוע וכן צע"ת ולכך חסידים ואנשי מעשה נכחו להתענות בער"ת ויש בכל ע"ש אשריכם ישראל כדי לשוב מעצירות שעשה באותו חדש או באותו שבוע וק"ל. עוד אפי' לרמוז דס"ת ומדי שנה בשנתו אותיות תי"ו. שם רמוז דיש אנשים כשרי שלא ינתינו לסוף השבוע או לסוף החודש אלא תי"ו נוטי תכף ומיד ישוב ולכך הניחו צבעלס כי לא כל אדם זוכה לזה כי יזכנו לעבודתו וליראתו אכ"ר :

קהלות

סימן **א** **בה** יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש. אפי"ל צס"ד דרך מליכה וכו' צבקי את הידוע שאין לאדם בעולמו אלא מצות ומע"ט והם המוטילי לאדם בעוב"צ ובפרט מצות ה' לדקה שמליתו מן הנוטיקין וכולכת לפניו וכמ"ה לדק לפניו יכלך וכנה אותיות שאחר אותיות שמש בא"צ הם אותיות תה"ן ח"ש מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול בזה העולם לז"ל תחת השמש ר"ל תחת אותיות שמש והם אותיות תה"ן רמו לדקה שעושה האדם בעוב"צ וכיה הוא שמליתו בעוב"צ מכל פגע רע וק"ל :

ובאו"א אפי"ל צבקי מהז"ל דבכל המלות שיטש' האדם יש טענה מי הקדימני וכו' אכן אם הולך צדק ענוה זהו משלו וצזה פי' וכיה עקצ תשמעון את המשפטים האלה וכו' ח"ש מ"ה רמו לענוה ע"ד ונתנו מה ר"ל אם ילך צדק ענוה אז יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש דכענוה היא מן האדם ועל ידכ יזכה בשכר כל המלות וק"ל :

ובזה יוזן הכתוב צכ"י גי' חז"ל מה יתרון כעושה באשר הוא עמל ור"ל מה שיהא ענוה

ענוה יחרון העושר באשר הוא עמל נגד ילכ"ר
ובז"ן כונת הכי מ"כ השיב לבי כל תגמולוכי
עלי ר"ל זכח מ"כ שהיא הענוה השיב
לבי לבטל מי הקדימני ואשלם וזכח כל תגמולוכי
הוא עלי ר"ל בשבילי ולא בחסד וק"ל :

סי' ב ההחכם עיניו בראשו אפשר לרמוז
עפ"י מ"ש חכמי המוסר כי
בשזכור האדם מניין הוא צא לא יצא להגאות
כי הוא מטפח סרוחה וכמ"ש בתנא דע מאן
צאת מטפח סרוחה וכו' וז"ש החכם מי שכוה
חכם באמת עיניו ולבו תמיד בראשו ר"ל
ברהשיתו ולזה לא יצא לחטוא וק"ל. אי נמי
שתמיד דעתו להקן פגם אצונו הראשון וזכו
עיניו בראשו לא כן הכסיל בחשך הולך וק"ל :

א"ן אפי' דצא לרמוז לדיון שיזכר בדבריו
שלא ילמדו העדים או בצע"ד נחתך
רוח ההקדמות לשקר בדבריהם ע"ד מאמר שמה
מתוכם ילמדו לשקר וכמו שכן היה שפעם אי
הייתי אני הכדיוט אי מתקבלי עדות הקידושין
שהיו שלא דת וכשורה ובתחילה אמר העד
שאתר שנתן לה הקידושין אמ"ל כרי את וכו'
ומתוך ריבוי דברים שחזרו ושאלו אותו כמה
פעמים הבין שלא טוב עשה שאמר כך וחיפך
דבריו ואמר שצטעק שהוא נותן לה אמר וכו'
וזכו מאמר התנא ממש שמה מתוכם וכו'
ולכך אמר החכם החכם דייקא ר"ל מי שהוא
חכם בעירו ומורה לדק לריך שיהן עיניו ולבו
בראש דברי העד או בצע"ד לא למה שיכפך
דבריו אח"ך. וזכו ממש כונת התנא כוי מרצה
לחקור את העדים וכו' זכיר בדבריו ר"ל דכן
אמת ראה הפקדתיך כוי מרצה לחקור את
העדים אכן וכו' זכיר בדבריו שמה מתוכם
ילמדו לשקר וכמו מעשה כנז' צדידי כוב עובדה :

א"ן החכם עיניו בראשו לומר דלריך הדיון
לראות ולהסתכל בראשו על העד
או בצע"ד היינו צפניו או מראיתו אם יראה
שפניו משתנות וניכר הדבר שיש שקר בדבר
לריך הדיון לעשות כל טלדקי להוליא דבר
לאורה ולברר הדברים כשמתנה. וכמאז"ל כדן
דן אמת לאמתו לאפוקי דין מרומה וע"י להב"י
בטוה"מ סי' ולהמפרשים ז"ל שכל אי פנה
לדרכו צפ"י דברים אלו ואי מן הסירושים הוא

ככונה לאפוקי דין מרומה שוליא אותו לאורכ
ולא יאמר אני אפסוק את הדין עפ"י דבריהם
ויבא קולר הלוי צלוארם א"ל לריך שוליא
אותו לאור הדק היטב היטב הדק. א"ן לאידך
גיסא וכוה עפ"י מ"ש בבבב"ט ברה"מ
סי' י"ז סעיף יו"ד וז"ל בס"ק י"ג כרשעים.
ועפ"י כהצ צסי החסידים דאין להסתכל
בפני הצע"ד כשטוענים דאסור להסתכל בפני
רשע ונראה דוקא כשיש כפירה צניקה ופשוט
הוא. ש"ך. וכשתא א"ש וז"ל החכם עיניו
בראשו היינו שיסתכל במחשבתו ודעתו דוקא
ע"ד כי תשא את ראש לשון השבון כידוע.
א"ן בראשו קאי על הצע"ד או העד וקדוק
בראשו ולא צפניו וק"ל :

ההחכם עיניו בראשו והכסיל בחשך הולך
וכו' אפי' לפרש צע"ד עפ"י מה
שראיתי בהקדמת סי' שער השופר תקון חלות
שכתב וז"ל וגם אם נראה לזה צני אדם אשר
הלו ונחשלו על ידי כך ובעל נפש טהורה אל
יתלה במלוה אלה יתלה באיש העושה אותה
אולי לא הכין לבו היטב לעבודת יולרו ונכשל
באיו פניה כדי שיושנה צפני אדם במעלה
הזאת או שלא כיון לתת כח אל השכינה
מאכבתו אותה רק ע"מ לקבל פרס מכמה
מעלות שאמרו חכמי הזוהר ע"ה. וגם כי
אמנה יש לנו לומר צוה וכיוצא בזה שמה נגזר
על אותו האיש חז"י כצד מאד אשר ראתה
חכמתו ית' אם יתלה חולי ההוא במקרה הרשות
כפסע צינו וצין המות צאין מרפא ע"כ גזרה
חכמתו ית' להצואו דרך המלוה כהיא אשר
צכה סגולת המלוה מנלל ומללל ואין שטן ואין
פגע רע וזה מחסד כי על יראיו להצוא אותו
כחולי דרך המלוה כהיא וכן בהקפ לזה בכל
דבר מלוה אשר תעשה ויקרה לך מקרה רע
או נזק בעשותך אותו אל תפן אל און לאמר
מה זאת עשה אלהים לי ואנכי בדרך נחמי כי
לשמור לעשות מלותיו כ"א תן לך שכיה ראוי
לצא חולי אחר כצד מאד וצא דרך האחרים
קל שבקלים ועל זה נאמר מוסר כי צני אל
תמאס ואל תקון בתוכחתו פי' כי המוסר
כהוא ששלח לך הוא כדי שלא תהיה קן ויכרת
בצד מה כאמור עכ"ל לשון חכמים מרפא.

וכשתא

ובשחא יובן שפיר הכתוב וז"ל החכם שיש בו חכמה ודעת ויראת ה' היא אולרו חף אס יראה אחי אדם שהוא תופס במלוא ואירע לו נזק לא יתלה במלוא ח"ו אלא עיניו בראשו ר"ל לי מחשבה והוא רומז אל כתי' הא' שבה' ה' ז"ל שאפי' שלא היחה מחשבתו טובה לעכו"ת"ש ונכשל באיזה פניה וכו' כנ"ל וז"ל עיניו בראשו ר"ל במחשבתו ע"ד כי תשא את ראש שפי' ז"ל לי השבון. ה"י עיניו בראשו ש"ר לתי' כשני כי אולי ראחה חכמתו ית' שחכ יתלה בלא סיבת המלוא ימות. לכך גזרה החכמה ית' שיכיה חוליו ע"י אוחה המלוא כדי שחגן עניו להלילו וז"ל עיניו בראשו ר"ל מתחילה משיקרא דדינא כך גזרה חכמתו ית' לעד. אכן וככסיל בחשך כולך לילך אחר טענות הילכ"ר ופיתויו שהיא גרמא ליה להמשיך לו חוליו כזה וכמ"ש בחתי' כלשון שם וז"ל והל האיש האהר כטוען לאמר כי לא באה חוצה זו לאנשי תשובי כח צדורות כללו פן יחלו. אף הוא ככל יפלה פיהו חדל להשכיל להטיב ובחשך ילך ובחשך שמו יכוסה וכו' יעשצ"א וק"ל :

א"ן אפשר לפרש צס"ד והוא צמח שר"תי להחיד"א ז"ל בנחל אשכול שהביא משם מהרר"ז ז"ל בכוונת כתי' כנז' וז"ל דלר"ך האדם בצחרותו שלא להפתות מילכ"ר כלל ולא יתן לו מקום כלל וז"ש החכם עיניו בראשו כמ"ש הוא יסופך ראש. אף הכסיל לא די שננסר בתחילה בידו של ילכ"ר לפי שלא עסק בתורה אלא גם אח"ך בחושך כולך ואינו מתעורר לשוב זהצ"ד בקילור נמנך והצחתי דבריו צריס קונטרס לצ דוד ע"ש עכ"ד ז"ל. ולי בהדיוט אפי' לפרש צס"ד ככתוב ע"פ ויקרא אלהים לאור יום אלו מעשיכם ש"ן ולחשך קרה לילה אלו מעשיכם של רשעים ואינו יודע באיזה מכם חפץ וכו' עו"ן את כידוע משז"ל ע"פ ונתתי לך מכלבים צין בעומדים האלה דכמלאכים יקראו עומדים יען שהם עומדים צמדריגתם ואינם מוסיפים. לא כן הלידיקים יקראו מכלבים לפי שהם ע"י מעשיכם הטובים מתעלים והולכים ממדריגה למדריגה. וז"ש החכם עיניו בראשו היינו בתחילת ימיו נזכר שלא יתפתה אחר עלת הילכ"ר. וככסיל בחושך

ר"ל אחר שכבר נפל בחשך שהוא רמז למעשה כרשעים ועשה כמותם כולך ר"ל חוזר בתשובה לכוונה לדיק שנקרא כולך וקל :

א"ן אפשר לרמוז צס"ד עפ"י מ"ש החיד"א ז"ל על שפת הנחל צבי צראשית צכוונת כתי' הוא יסופך ראש וכו' וז"ל דכתי' נקראת ראש כמשז"ל צויקרא רבה פי י"ט ובמדבר רבה פי צ'. ואמרו פ"ק דקידושין אמר הקצ"ה צני צראתי ילכ"ר צראתי לו תורה הצלין אלמא אף ציטול לילכ"ר אלא ע"י התורה וז"ש הוא יסופך ראש ע"י התורה שנקראת ראש. ואחרי תשופנו עקב לשון שבר כלומר אס לא תהיה תורה לשמה רק ע"מ לקבל פרס. אז תמלא מקום להחטיאו כיון שהלימוד אינו כחקנו כי התורה שמצטלת הילכ"ר היא תורה לשמה עכ"ד ז"ל. ובשחא ח"ש וז"ל החכם עיניו בראשו היינו עיניו ולצו בתורתו שנקי ראשו שתהיה לשמה דוקא צלי שום פניה. אכן וככסיל בחשך כולך היינו במחשכי לבו. שלומד בתורה שלא לשמה אלא לשום פניה או לקבל פרס או להתגדל ח"ו וכיוצא ועל לד ברמז חפי כי נוטי החכם עיניו בראשו גי' עז רמז לתורה וס"ת גי' צין רמז שהתורה שלומד לש"ש דוקא. ח"י לרמז שמכת כתי' מוכח דיש לנו דין צנים :

סי' **ג** **בז"ר** יתרון בעושה באשר הוא עמל. חפי צס"ד דרך רמז צמשז"ל מי הקדימני ואשלים דצכל המלות שייך מי הקדימני ואשלים אכן הם אמרו דבענוה לא שייך זה דכתי' מדיליה וצזה פ"י ז"ל כונת כתי' וכו' עקב תשמעון דתי' עקב רומז לענוה עדי"ה עקב ענוה יראת ה' ואז ושמר ה' אלכ"ך לך וכו' עו"ן דבענוה הנוטלה היא כמ"ש מרע"ה ונחתי מה וז"ל מ"ה ר"ל אס יתפור בענוה הנוטלה שהיא נקראת מה אז יתרון בעושר ר"ל לא שייך ציה מי הקדימני ואשלים וגי'ט לשבח באשר הוא עמל הוא דייקא שנקראת על שמו ולא מהקצ"ה וק"ל :

ואמרת חני אל לצי לפרש שיחותי צס"ד וכתי' צמשז"ל דמי שהוא עניו צטבעו מעת צריחתו זה אינו שבת לו כ"כ בענוה מאחר שהטבע הוא מושרש צו. אכן אס הוא

הוא נטעו ונטע ללד הגאור וכוה כופה את
 טבעו ומשנה מזנו אז הוא יאשר ויכוד
 וזכו יבואר הכחוז באר ביטב וז"ל מה ר"ל
 העמוה הוא יתרון העובד שלה ואמר זו מי
 הקדימני ואשלים וביאר ואמר בארז סוג ענוה
 הוא ולז"ל באשר הוא עמל הוא דייקה ר"ל
 שמזגו וטבעו נוטה ללד הגאור הכוה זכהו
 כופה ומתגבר על ילדו זכו אני ואמר לך שהוא
 עושה היתרון ולא שייך זכו מי הקדימני ואשלים
 וק"ל :

מרה יתרון העובד באשר הוא עמל חפ"ל

עפ"י מ"ש כי קול יעקב מדובנה צפ"י
 מגלת קהלת ס"י א' על פסוק מה יתרון לאדם
 בכל עמלו שיעמול תחת השמש ותכלית דבריו
 כי לריק האדם לדעת כי אם טרח האדם יומם
 ולילה צימים וזנברות בכל נייני עמל אין לו
 כי אם הקלוז לו מן השמים והביא משל על
 זה לעני שזה לכפר אחד וכיו שם שני צה"י
 נולדו ובעליהם אחד ישר וטוב ואחד רשע וכילי
 ויקר מקרה העני לצוא אל בית הרשע וציקש
 ממנו מעט אוכל. והשיב לו אם תרצה להעבדן
 הלילה במהכל ובמשהה עבוד לי עבודה זו
 ואזכה להכחילך די שצנך מכל טוב וישמע אליו
 העני ויעבוד העבודה כהיה צזעת אפו ויגיעת
 נפשו ואחר כלותו העבודה אמ"ל צעה"צ עתה
 לך לבית השני הלא לוייתו שם את הנערים
 לכלכלך וכן עשה ויצא לבית השני ויקבלוהו
 בשמחה ובטוב לצב ויתנו לו לאכול ולשהות די
 שצנו וילן שם צנהת גדול ודימח צנפשו שכל
 זה הוא הלף עבודתו זו שצב צבית השני.
 לימים סיפר הדברים ליודעיו אז אמרו לו שקר
 דמית כי יגעת על חנם וכל עונלך היה לריק
 וגם אכילתך היתה צחנם ולו נכנסת לבית זה
 ראשונה היו נוחים לך ג"כ כמו עתה נמלא
 שלתוכו וככל כחך כלית וזכו מה יתרון לאדם
 בכל עמלו שיעמול. פי"א חף שהוא מרלון הבורא
 ית' שיעבוק אדם בעסק מה לסבת פרנסתו
 כידוע אבל העמל והעבודה הקשה הוא ללא
 עורך כי לולא כי עוזר לו לא ישיג כלום ולכי
 אין מעזור להושיע צרצ עסק או צמעט. והכו
 ג"כ אין טוב באדם שיאכל ושתה ורחא את
 נפשו טוב צעמלו כלומר שיחשוב צדעתו שכל

הטוב הכוה בא לו צעמלו שכוח עמל ויגע
 ובאמת הוא טעות מוהלט כי גם זה רחיתי
 כי מיד האלכוס הוא וא"כ יגיעתו הרבה
 היתה לריק עכ"ל ז"ל. וז"ש מה יתרון העובד
 באשר הוא עמל שכל עמלו שיעמול לריק יגע
 כי לא יאכל יוהר מן הקלוז לו. ואפי' להמליך
 יוהר צהיבת מה ע"ד ונחנו מה ר"ל ולא
 כלום כי"ל אומרו מה יתרון העובד וכו' ר"ל
 חנם. וגם צכהוז שפירשו הרב יהוה מה יתרון
 לאדם בכל עמלו באשר עמלו כן וק"ל :

והאלהים עשה שיראו מלפניו. איתא
 צתרגוב יונתן

י"ל מהו אומרו שיראו מלפניו דהין לו משמעות
 והי"ל שיראו ממנו או שיראו אותו. אכן חפ"ל
 צה"ד וכוה צחקי מ"ש רצינו האר"י הוצ"ד
 לבי תכלה לדוד על התכלים הנד"מ למכר"א
 מוסאפי"א ז"ל ס"י ס"ז ע"פ חנכים יחנו
 ויצרכנו יאר פניו אהנו צחקי את הידוע דשם
 אלהים הוא דין והפנים של אלהים הוא רחמים
 וכוה שם אכדע"ס שהוא רחמים גמורים וז"ל
 אלהים יחנו ויצרכנו ולא שם אלהים ממש אלא
 יאר פניו אהנו סלה. ולדידי הפעוט חפ"ל כי
 נטי' יאר פניו אהנו הוא ל"א רמו כי צשעת
 גיטוי הרחמים יהיה היצור הויה אדנות ואם
 תחצר אות כי עש הלי"א יהיה גי' קני"א רמו
 לשם אהיה צמלוי הכי"ן שהוא גי' קני"א. וגם
 ס"ת יאר פניו אהנו גי' צר"י רמו שנקרא בן
 להקצ"ה ודרך האב לרחם על בנו ועם אות
 כי של סוף היצת סלה יהיה גי' רי"ז וכוה
 רי"ז גבורות ע"כ שם רמו שמתמקין בגבורות
 ונחגלים הרחמים צעולם. **ועפ"ד"ק** ח"ש
 כונת הכי' הכי' והאלהים עשה
 וכו' לרמוז כמ"ש התרגום צעת התגבורות האף
 וברוגו צעולם אז חפ"י הרחמים מתהפכי לדין
 ח"ש והאלהים ר"ל כשים שגיטת הדין צעולם
 אז עשה שיראו חפ"י מלפניו ר"ל לא מיצטיא
 שיתיראו ממדת אלהים אלא חפ"י מאותיות
 הקודמות לאלהים שהם אכדע"ס שהוא רחמים
 יתהפך לדין וק"ל. ח"ש מלפניו דייקה וק"ל :
וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח האדם
 צמעטיו כי הוא חלקו וכו' חפ"י
 לרמוז

לרמוח צס"ד צמח שראיהו להי יוסף חיים ז"ל צסי נפלאים מעשיך כגד"מ די ס"ח שבצוא מעשה צאדס אי ירה שמים שביה דרכו לילך כל לילה לישיבה ללמוד אחר הלוח עם ראש ישיבה ובחצרים וכיה נכנס ראשון ויולא אחרון ופי"א כלך מציתו לישיבה כדרכו ובדרך הילוכו מלא פחה חלר אי פתוח ששכחו אותו וכיה שם אלמנה עשירי אין איש ענוה אלא רק משרתת אחת שהיו ישיים צהדר אי שצו מונה בו העושר שלה תוך היבה מליאה כיסיה דיגרי זכב וכס לא הקילו צעת שוננס ויפתחו ילרו לגנוב הזכוכים וכיבה את כנר ושיצר את התיבי. זכנשים הקילו מכה שבירת התיבה אך פחדו ללעוק כי אמרו זה ליסטים מזויין הוא ויברוג אותם וכוא אחר שפחה ולקח המעות. צה בזכרונו זאת המימרה של בן עזאי שאין אדם נוגע צמוכן לחצירו שביה דורש ראש הישיבה דצ"ז צישיבה. ואמר אם אלו כדיגרים מוכנים לי למכ הקח אותה צאיסור ואם אין מוכנים לי לא תועיל גיבה זה עתה. ובחזירה וכלך לו. וזאת האשה כשהאיר היום ראתה שלא נגנב ממנה. ותאמר מעשה גם זה ולא כל שצתה ונתרהים ניסא. טוב לי שאגשה לאחד כדי שיביה ממנוי שמור ותלך אלל ראש ישיבי ואחר שבלבו כל צנו הישיבה כפרה לפניו המעשה ותקש שהוא יגיד לה על אדם יר"ש שחנשה. ואחיו באיש היב לצדו יושב שם וישמע כן כדצרים. ויאמר לה ראש ישיבה תקחי את זה באיש כי פנוי הוא ויר"ש מואד. וכן עשו קדשה צאותה שעה ונשאה. אז אמר יפה אמרתו אצמוול צלילה שאם אלו כדיגרים מוכניי לי הקח אותה צביהר. ור"ש ורתיחי כי אין טוב וכו' כי הוא הלך :

סי' ד **ישבח** אני את המתים שכבר ניהו מן החיים וכו' אומרו שכבר מתו לכאורכ אין לו מוצן. אפ"ל צס"ד שם רנוז לאנשים שנתגלגלו ואחר גלגולם ניהו אי"כ כרי מתו שתי מיתות פי"א ופי"צ הם משוכחים ומשוארים מאנשים שנתגלגו ועדיין הם צחיים כי מני יודע מה יביה צכס כי אפי' שכינר יסית אותה לחזור לכורס וז"ל מן החיים אשר הם חיים וכו' :

ישבח אני את המתים שכבר מתו וכו' כדקדוק מצואר דלמה הוא משבח את המתים יותר מן החיים וכו' אכן אפ"ל צס"ד דהנה מלינו לרז"ל שאמרו שבקצ"ה מסלק את כלדיק מן העולם קודם זמנו כדי שלא יחנויך. גם קרא כתיב בן צקדושיו לא יאמין כי כל עוד שבוה חי על האדמה יכול להיות שיחגצר עליו הילכ"ר ויפתנו ויוכל לו. אך כשכבר מת גילול מהאי פחדא דיתבי ציה ואפי' שז"ש ושבה אני את המתים שכבר מתו יותר מן החיים. וכ"ש דמאי נפקא לן מינה ומאי שנה זה מזה אם הוא ראוי לשבח אף צעודנו חי ישצחנו לז"א צטוט"ו אשר הם חיים עדנה וכיון שכן יכול להיות שיחמוץ מחמת התגברות הילכ"ר ולזה לא יאות לי לשבחם : **טובים** השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב צעמלם. אפ"ל צפשיטות צכקי מנה שחקרו ז"ל לדעת דלמה הקצ"ה ית"ש צרה ילכ"ר צעולם וכוא גורם לנגעי צני האדם להטוא צהנה וכיה די לצרוא ילכ"ע צעולם לצדו ות"י דאם היב הקצ"ה צורה את הילכ"ט לצד ולא הילכ"ר אז אין לו שבה כ"כ לאדם שעשה טוב ולא רע כיון שאין מי שיפתנו לרע וא"כ אין לו שכר צעו"צ אשר לא עמל צו ולא גידלו. אכן עתה שצברא הילכ"ר צעולם וכאדם טורה ויגע צעשר אלצעותיו כדי לשצר מחלעות עול לכך יאות לו לקחת שכר צעמלו. וכשתה א"ש וז"ל טובים השנים שהם ילכ"ט וילכ"ר שצבראו צעולם שניהם יחד יותר מן האחד ר"ל אלו היב צברא ילכ"ט לצדו וזכו האחד המיוחד. ויהיב טעמא אשר יש להם ר"ל האדם והילכ"ט יש להם שכר טוב צעמלם שעמלו וטרחו כדי לעמוד לפני הילכ"ר ולסלקו מעל האדם ולכן שפיר אית לכו שכר. ולא כן אם לא היב הילכ"ר אז אין להם כח צמה לצבוע שכר כיון שאין מפחה לעצור על ציוויו ית' וק"ל :

טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב צעמלם אפ"ל צס"ד דרך רמו עפ"י משז"ל וכוועתקו אללי צסי מעשיות שקצלתי ובעתקתי פי' כני"ל וז"ל דבור יו"ד לא תחמוד וכו'. תורת אלהים תמוד צלנך כי טוב סחרה מסחר

מסחר כסף כילד שני סוחרים באים לסחורה
 ציד אחד אלטלית וציד אי מרגלית אמר האי
 לחצרו רלונך שתקח במרגלית ואני תקח האלטלית
 אמ"ל הן נמלא מה שציד זה אינו ציד זה. אבל
 בד"ח אינו כן אם היו שני ת"ח אי שונה סי
 מופד ואי שונה סי נשים. ואמר זה לזה למד
 ושנה לי את שלך ואני אלמד ואשנה לך את
 שלי. וכן עשה נמלא ציד כל אי"ח שני שוודעים
 שני סדרים נמלא כי טוב סחרה מסחר כסף.
 ואם אדם בולך צדק ויש ממון עמו מהירא
 שמה יקחוכו לסטים ממנו. אבל סחורה אינו
 יכול האדם ליטלה ונלצו של חצרו ע"כ.
 וצוה אי"ש וז"ח טובים השנים ר"ל בשיכוו שנים
 מלמדים זא"ז מן האי שלומד לצדו. ונתן טעם
 אשר יש להם שגר טוב בעמלם ואין טוב אלא
 חורה שכל אחד למד חלק חצרו נמלא שכל אי
 מהם יש צידו צי חלקים חלקו וחלק חצרו וז"ש
 אשר יש להם שגר טוב בעמלם טוב דייקא
 רמו לחורה. **ובזה** הפ"ל בס"ד כונת רז"ל
 וז"ל זכה נוטל חלקו וחלק חצרו
 בגי"ע. ולכאורה אין לה מוצן ועפ"י אי"ש
 וז"ח זכה נוטל חלקו וחלק חצרו. בגי"ע ור"ל
 אם זכה ללמוד עם חצרו ולא ביחידות אז
 לומד צי חלקים וכל אי נוטל חלקו וחלק חצרו
 בגי"ע שכל אי"ח זוכה לצי חלקים. לא זכה ללמוד
 בחברה אלא צד צד אז נוטל חלקו וחלק חצרו
 צגהינס ר"ל כיון שהוא לומד לצדו אי שישתכח
 ממנו וחלק חצרו לא למד אי"כ חסר ממנו
 בשביל שלא למד עם חצרו ולא נשאר לו כלום
 ולכן נוטל חלקו וחלק חצרו צגהינס הכונה
 שמפסיד הכל ונדון עליהם צגהינס וק"ל :
שמור רגלך כאשר תלך אל בית האלוקים.
 הפ"ל לעי"ד בס"ד והוא צבקהים את
 הידוע מ"ש מהרה"ף ז"ל צס"ה נפש חיים
 והבאתי דבריו במקום אחר דבגאור מכונות
 צס"ג רגל לרמוח דאפי כל דהו כמו הרגל
 שנקנסת ויואלת תקף ומיד חסור עו"ן את
 הידוע דצננין ציכמ"ק שיורו מקום להודיע
 שהוא חרצ בעוב"ר וכן בכל צנין לריך לעשות
 כיכר לתרצן ציכמ"ק אי"כ מיינה יכנע האדם
 צוזכרו חרצן בית קדשו ותפארתו וז"ח שמור
 רגלך היינו בגאור המכונת לרגל כנז' והוא

כאשר תלך אל בית האלוקים ותראה שיוור מקום
 הוא לזכור בית מקדשו ועי"ז יכנע לבנו וק"ל
 וחד מן חצריא הוא הח"ר רצונו פינטו פי
 בפשיטות לרמוח לעת החפילה ע"ד אין חפולתו
 של אדם נשמעת אלא אי"כ משים עלמו כצער
 וכו' וק"ל :
סי דה אל תבהל על פיך ולבך אל ימהר
 להוליא דבר לפני האלוקים כי
 האלוקים בשמים ואתה על הארץ ע"כ יהיו
 דצריך מעשים. אי"ש לרמוח צס"ד צבקי משז"ל
 חמירתו לגבוח כמסירתו להדיוט דמיו ולכן אין
 לנדור לתת שום דבר לעניים כי האמירה כמו
 נתינה גם נודע משז"ל צס"ה ראש השנה די
 וי צפיק זו לדקה. וכחצו החוס' צפיק זו לדקה
 דכתיב ולא מפני לדקה כ"כ כי ברוב ממשח
 עי' לדקה אות י"ג וכשתא אי"ש וז"ח אל תבהל
 על פיך היא ה"לדקה ולבך אל ימהר להוליא
 דבר לפני האלוקים ותיבת האלוקים צה"ח נוטי
 האמירה לגבוח. ההדיוט יקח מיד ר"ל כאלו
 נתן לו תקף ומיד וזכו שסיים כי האלוקים
 בשמים וכו' תיבת כי לשון אפי' כמו שמלינו
 צכמה מקומות ור"ל אפי' האלוקים בשמים ואתה
 על הארץ עכ"ז האמירה תחשצ כתיבה תקף
 ומיד על כן יהיו דצריך מעשים. וזכו שסיים
 בחר הכי אל תתן את פיך לתי את צשך. וכמ"ש
 ז"ל צעון נדרים צניו מתים צי"מ וז"ש אל תתן
 את פיך היא ה"לדקה ותי' התן נוטי תאחר
 תן ותגרום לחטיא את צשך הם צניו. או
 אשמו שנקראת ג"כ צשרו כידוע צכתוב אי"ש
 אי"ש אל כל שאר צשרו וכו'. ותי' דבר גם כן
 הוא כינוי ללדקה וכמ"ש נחון תתן לו וכו'
 כי צגלל הדבר וכו' **ודז"ל** ותאח לידן
 האו קרא הפ"ל צס"ד צבקי משז"ל
 הנותן פרוטה לעני מתצרך צש צרכות והמפייסו
 צי"ח וכבר אז"ל דאינו יכול לפטור עלמו צפיוס
 אם יש יכולת צידו ליתן ולז"ח נתון תתן לו
 ולא ירע לצבך צתתך לו צאומרך נתינה זו
 למכ ולבך אמר צתתך לו דהא די לו שיצרך
 צסיבת הדבור והפיוס וז"ח כי נוטריקון כי
 יתצרך צגלל הדבר ר"ל הדבור לז"ח לא כן
 צני דהא על ידי הנתינה והדבור הזכ. וצרך
 כי תיבת הזכ גי' י"ז. שהוא גי' טו"צ ולריך
 שיכא

שיבא טוב ומטיב לצריות ואי לאו הכי מלמד
 שלא יקבל שכר אלא גם ענוש יענוש על שלא
 נתן דכדבור הוא מיתוק ופיוס אחר הנתונה
 ולא יקרא על עלמו דברים לקחתי ודי צוה :
אודה כסף לא ישבע כסף ומי אורב צהמון
 לא תצוה. כנה רש"י ז"ל פי אורב
 כסף לא ישבע כסף לא יאכל כסף. ומי אורב
 צהמון. צהמון. לא תצוה שאינו אוסף לו פירות.
 ולי כפשוטו אפי' דסיומה דקרא ומי אורב צהמון
 הוא רומז למי שרודף אחר תענוגי כגוף.
 ומי צהמון בתענוגי כגוף מנעוריו ועד
 נשמתו אז לא תצוה ר"ל לא יש לו תצוה
 בעובדי' וק"ל :

אודה כסף לא ישבע כסף וכי אפי' דכסף
 כז' לי כיסופא וצושה וככונה מי
 שהוא אורב כסף ואינו רולח לתת ללדקה לה
 ישבע כסף שהוא לי כיסופא וצושה. הדה
 שפי' שהוא אורב כסף יבא לחמוד ממון אחר
 וגזל וחומס ואינו מקפיד כי האוהו וכרגלו
 צוה תכריחו לעשות כרגלו ועוד דודאי שהוא
 מחקא מאחרים וס"ת לא ישבע כסף גי' קמ"ה
 שם רמו שהוא מקנא צני אדם בממונו וצריות
 שמרויחים. וגם אם הוא מורה הוראות יבא
 ח"ו לקבל שוחד ולהטות דין ועוד כמה מיני
 איסורים יבא לעשות מחשבת ועשה דרך כלל
 ואמר לא ישבע כיסופא וק"ל :

אך חתן את פיה לחטיא את צערך ואל
 תאמר לפני המלהך כי שגגה היא למה
 יקלוק כאלהים על קונך וחבל את מעשה ידך.
 אפי' דרך מוסר דידוע מארז"ל שכונדצר צננות
 חזירו או מכפר עליו לכ"ר אז מי במדברים
 עליו לוקה מלות ומע"ט של כנסת ופושע
 עמו חליפין. ונודע דבשר הוא כינוי לתורה
 וכמ"ש בגמרא אדמגרימתו גרמי צי אצ"י
 זילו ואכלו בישראל שמינה צי רבא ח"ש אל
 חתן את פיה אל תגרוס בדברי פיה הוא לכ"ר
 וגנות שמספר על הציור להטיא את צערך
 היינו להכיר את תורתך ומלכותיך שהם כינוי
 לבשר ואל תאמר לפני המלהך כי שגגה היא
 למה יקלוק כאלהים על קונך וחבל את מעשה
 ידך הם מלות ומע"ט שלך וק"ל :

סי' ו' בר' עמל אדם לפיכך שמעתי שפי'

ז"ל דכל חיות האדם צעוקי' ופוזותיה הכל
 הוא בחסדו יתי' וכל מה שיעשה האדם מלות
 ומע"ט אין מספיק לו לאדם לכליו לפחות
 מטיפה של מרה שזורקה צפי האדם ח"ש כל
 עמל אדם צתו ומלות ע"ד מה שפי' ע"פ
 אדם לעמל יולד היינו לעמלה של תורה. והכו
 כל עמל אדם כלואי שיספיק לפיכך היינו מפה
 שזרק צפיו ע"כ שנתתי. ועפ"ד אפי' שתי
 לפיכך גי' סמאל ח"ש כל עמל אדם לפיכך
 היינו ס"מ. ח"י הכי כפשוטו שכל עמלו כוה
 בשביל הנוכל והכו לפיכך גי' סמאל שמתעב
 לאדם שיתכוין להנחת כגוף שהוא חומרי. וגם
 הנפש לא תמלא נופי' גי' אמת :

סי' ז' מ"ב כעס משחוק כי צרוע פנים
 ייטב לב. אפי' לרמוז צס"ד דרך
 מיסר עפי' מ"ש צננו דברכות דתמיד לריך
 האדם להרגיז ילכ"ט על ילכ"ר אם נלחו מוטב
 ואם לאו וכי עו"ן מ"ש צס"ס ע"פ ומלאת את
 לבו האדם יש לו צי לצבות אי ילכ"ט ואחד
 ילכ"ר. ח"ה טוב כעס שיכעיס הילך כטוב על
 הילכ"ר משחוק משיראה לו פנים להצות שפי' ז'
 יבא תמיד אללו לפתותו כי צרוע פנים שפי'
 שמראה לו רוע פנים שמרגיז ילכ"ט על
 ילכ"ר ע"ז ייטב לב שיכיר כמו ילכ"ט שפי'
 שרואה שאינו שומע לו יכפך להיות טוב.
 (ועוד אפי' שר"ת ל"ב צי לצבות ר"ל הכי לצבות
 שהם ילכ"ט וילכ"ר כנז"ל יטבו וק"ל) זה מדברי
 צני הכי חיים עד העולם יל"ז :

אך כעס משחוק כי צרוע פנים ייטב לב.
 וכדקדוק מצוה דאדרבה כמה פעמים
 הזכיר על הכעס באומרו וכסר כעס מלכך
 ובעבר רעה מבשרך וכמה וכמה דברים לאמרו
 בכעס. אכן אפשר דבוא רומז להכעיס הילכ"ר
 שלא ישמע לו את דבריו יען שהם נגד רלון הש"ת
 ובאדם מלווה ופונד לעשות רלון הצורה ית'
 ולא לשמוע לו לילכ"ר וע"ז אמר טוב כעס
 שהאדם מכעיס לילכ"ר שלא לשמוע לו משחוק
 שהוא משחק עמו ועושה את רלונו וכו"י כי
 צרוע פנים שמתעב עמו ואינו שומע ייטב לב
 של הקב"ה. ח"י ייטב לב רומז לילכ"ר עלמו
 שמיטבו להיות כמו הילכ"ט לכטיב לו וכמו
 שדרשו בפסוק ומלאת את לבו לאמן לפניך
 לבו

לבו לא נאמר חלל לבנו מלמד שפשה לילכ"ר
 טוב וז"ש ייטב לב רמז לילכ"ר שנקרא לב
 ע"ד מאז"ל צפי לב חכם לימינו ולב כסיל
 לשמאלו. ה"י חפי כי נוטי טוב כעס משחוק
 כי גי טיף רמז שגם עם הילדים לא יראה
 להם פנים לרבות חלל פנים של זעם ונייט
 לשבח כי צרוע פנים ייטב לבם ויכו שומעיו
 את דברי הציבס והאמס. גם חפי כי צרוע
 פנים ייטב לב ניטי גי קמ"צ וס"ח גי קכ"ד
 סך ככל גי רס"ו ועס האותיות והתיות
 גי ך ס"ב גי קפ"ז כמספר ח"צ ח"ס רביס
 שס רמז שבין האב ואס. גם הרב לריך שלא
 להראות פנים לרבות אל התלמידים :

טוב אחרית דבר מראשיתו וכו' חפ"ל עפ"י
 מ"ש ז"ל ע"פ ולו את יבושע והזקבו
 זה הזקיקו וכוא רומז לבי משיהיס משיה בן
 יוסף ומשיה בן דוד וכו' דלמא יבושע ביו"ד
 היא צראשיתו וביו"ד של הזקיקו צסופו ות"י
 שבעטס שיבושע שהוא בן הפריס עובר ולכך
 כתבו בתהילה לא בן משיה בן דוד הוא הי
 וקיים ולכך נתנו צסוף שמו והבאתי דבריהם
 צנ"ה ח"א טוב אחרית דבר של יו"ד ה"א
 באחרית דיבור חזקיקו מראשיתו של דיבור של
 יבושע שזכ עובר וזה קיים. וזהו ג"כ כוונת
 הכי וביה ר"ל ייה ראשיתך מלער חבל ואחריתך
 שבי"ה באחרונה ישגה מאד וק"ל :

טוב אחרית דבר מראשיתו חפי צס"ד עפ"י
 מ"ש הי שער במלך אשכנזי ד' ח' ע"ד
 צפי הכתוב טון עקבי יסובני ח"ל אחרית
 היא כשכינה כידוע שנקראת אחרית דבר יע"ש
 כל"ל. ער"ן משז"ל דהשכינה היא הנושפת
 לצ"ח מהשפע שיבא לה מלמעלה וכמו שאומרי
 יכה רעוא ען קדם סזימא דכל סתימין רעוא
 דכל רעוין סתימא דכלא דיתמשך טלא עלאה
 חיורא מתרין מזלין נו"י דרך ח"ך וגרון לאו"א
 ומאו"א לז"א ומז"א לחקל הפוחין קדישין
 צנכירו דהנפין וכו' וכשתא ח"ש חז"א טוב
 אחרית דבר היא כשכינה שנקראת אחרית
 דבר כשיבא לה השפע הוא מראשיתו מבתי
 כתר עליון שהוא ראש כל הספירות וממנו
 נאו"ה וכו' נז"י וח"ש חת"ס וכהיב"א :

טוב אחרית דבר מראשיתו. כדי להיות דובצ

שפתי יפנים הכתוב צס"ד מה ששמעתי משם
 שארינו מעי הח"ר נסים צוקאטי זלכ"כ שהי
 דבר אם תדרשו ציושר מתהילתו לסופו הוא
 נוטי דין בלא רחמים. ולמפרע נוספו לתהלתו
 הוא רחמים בלא דין ח"ש טוב אחרית דבר
 ר"ל אם תדרשו מאחריתו לתהלתו שהוא
 רחמים בלא דין. ממה שתדרשו מתהלתו לסופו
 שהוא נוטי דין בלא רחמים עכ"ד זלכ"כ וש"י.

אשר עפיד"ק חפי לי לרמז צס"ד כי נוטי
 טוב אחרית דבר גי דוד ור"ל כיון
 שהש"ה מתנהג עמו צרהמים גמורים בלא
 דין צודאי ירחס עלינו לשלוח לנו משיחו דוד
 בן ישי ויגאלנו מלרחתו צצ"א :

ובאו"א חפ"ל צס"ד עפ"י שיחור האדם
 שהוא מטפח סרוחכ ועצר שני
 פעמים צמעצר כשתן צודאי יקון. צחיו וישוב
 לעבודה הי צ"כ ח"ש טוב אחרית דבר שהוא
 האדם כי בן נוטי אחרית דבר מראשיתו אותיו
 חדם. הוא מראשיתו ר"ל שיסבור ראשיתו כי
 הוא מחוננר קורן ומקוס מאוס ציותר :

זו"א חפי צס"ד כי ע"י שיחור האדם
 המיתה והסיה נגד עינוי צכ"י עת
 וכל שעה צודאי שיכע לבנו הערל ולא יהטא
 ח"ש חימזי הוא טוב כשיכיה אחרית דבר
 מראשיתו ר"ל מתחלת ימיו יחור אחריתו
 ומיתתו ע"ד מגיד מראשית אחרית וק"ל :

ועפ"י אופן ח' ששמעתי מהי נסים צוקאטי
 ז"ל פ"י הי תכלה לדוד מוסאפיא
 משם צנו כינת כפי כי ישר דבר הי וכל מעשכו
 באמונה ות"י כי לשון חפי ור"ל חפי אם
 יקרה לו ח"י דבר ציושר שהוא דין בלא רחמי
 עכ"ז יקבל באהבה וידע צבירור שכל מעשכו
 באמונה לדיק וישר הוא אל אמוני ואין עול וק"ל :

ביום עוצב היכ צטוב וציוס רעה ראה.
 חפי צמשז"ל באצות ח"ל כל המקיים
 את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר. וידוע
 דהתורה נקראת טוב שגא' כי לקח טוב נתתי
 לכם וכו' וק"י עוד דאין לך רעה כמו העניות
 ח"ש ציוס טובה היכ צטויצ ביינו התורה
 שנקראת טוב. וקיימה ציוס טובה הוא העושר
 וזה ע"י וציוס רעה ראה ר"ל ציוס רעה שהיא
 העניות ראה לקיים התורה וכמו שדרשו ז"ל

בפסוק ראה חיים עם אשכ אשר אכבת שדרשוכו ז"ל על כתו"י גם ראה דכח עכ"ל :

טוב חכמה עם נחלה ויותר לרואי הבמש כי צלל החכמה צלל הכסף ויתרון דעה החכמה החיה בעליה. ראה את מעשה האלהי כי מי יוכל לתקן את אשר עוהו. יוצן צכ"ד צכק' מ"ש מלל לאצרכס ז"ל דק"ו צביאור ככתוב בתכלים וז"ל מה רב טובך וכו' וכו' צכק' מ"ש בפסיקתא קבלת סיפרי ע"פ מה יתרון לאדם בכל עמלו וכו' וז"ל ר' לוי אמר כל מה שבצרות מגדלים מל"ת ומע"ט צעוכ"ז דין שבצ"כ מזרחה להס את השמש וכו' ע"כ ח"כ כפיו"ז כל איש ואיש מישראל בירא את דבר ה' ושומר חוקיו די לו שמזריח עליו את השמש שחייב הוא צדק צדק צל"ה. טר"ע מאי דק"ל צדק יבס שהוא מחוייב מן הדון לחלוק ולא ראה לחלוק שמטעין אותו ואומ"ל חלוק וסתן לך מלחמה זו ולאחר שחלוק חיה חייבת לתת לו כלום. וח"כ תבנא לדינא ציגנו וצין הש"ית כל היעודים שיעד לנו הש"ית צעוכ"ז וצעוכ"ז כו"ל כדי היבס שחייב לחלוק. שמטעין אותו כדי לחלוק ואין נוהגים לו כנוס וח"כ גם הקצ"ה יכול לטעון כן שאני כטעיתי אותך ביעודים כללו אף שאחכ חייב מן הדון וכו' כדי להטעותך שתזדרז צכס. ולז"א מה רב טובך אשר לפניה ליראיך דכיינו שמרוב טובך וחסדך אחכ נותן לאדם שבר על קיוס המלות אף שמן הדון אינך חייב דכח פעלת לחוסים צך נגד בני אדם. צא כרמו לשני אחים שחס בני איש אחד וכדי לקיים מלות יבוס מטעין אותו ואין נוהגים לו כלום. ואתה לא כן אלא מה רב טובך וכו' וכו' חסד גדול עכ"ד בקילור ח"כ טובכ החכמה עם נחלה היא ח"י דלוי"כ דח"י מחכים :

ובזה ח"ש כונת ככ"י טובכ החכמה ר"ל הלומד צחורה ומקיים מלותיה טובכ לאדם שעי"י זוכה לכל טוב צין צעוכ"ז צין צעוכ"ז ח"א עם נחלה וכו' כיללל נחלת צי עולמות. וכדי שלא תאמר דדי לנו שמזריח לנו את השמש וכמ"ש צפי מה יתרון וכו' כמ"י לזכ חזר וביאר צאר היטב ויותר לרואי השמש ר"ל שזכ השכר יתר על רח"ית השמש שמלצד

שהוא רואה את השמש עכ"ל זוכה לשכר צין צעוכ"ז צין צעוכ"ז. וכ"ח דמ"ש מדין יבס שמטעין אותו ח"ש כי צלל הכ"י צלל ככ"י ויצואר ח"י כי מלשון אפי' כידוע צכמה מקומות ור"ל אפי' שצלל החכמה צלל הכסף שכיח מן הראוי שאון לנו שכר כדון יבס שמטעין אותו צנתונה כסף כדי לקיים חוצהו ואין נוהגין לו לפי צבלח"ה הוא חייב מלד הדון וח"כ ח"י לגבי האדם צקיוס כתו' ומלותיה כו"ל כדי כטע"א של יבס ויכול לומר מטע"א הייתי צך וכל היעודים צטלות לזכ חזר ואמר ויתרון דעת החכמה ר"ל יתרון ידיעת החכמה וכתו' על כטע"א ככסף תחיה בעליה שכיח מועילא לאדם הלומד צכ ומקיים מלותיה שתחיה אותו צעוכ"ז וצעוכ"ז. וכ"ח דמ"ש זה מזה לז"א ראה וכצן את מעשה האלהים שהוא רב חסד ומרבה לכטיב עם צרותיו ח"כ גם יעודי כתו' שיעד לנו הש"ית יקיים אותן מרוב טובו וחסדו ית'. ועוד צכ אפי' לע"ד כמעט הוא לחלק צין הנושאים דכחא ע"י החורה וכמלות יש צכס מועיל לגבי הקצ"ה כי ע"י חטא אדכ"ר פנס וקלקל צטולמות העליונים כידוע וע"י כתו' וכמלות יתקנו את הפגם ח"ש כי מי יוכל לתקן את אשר עוהו הוא רמו לאדכ"ר ועפי"י חילוק זה יוצן ככ"י מה רב טובך וכו' נגד בני אדם הוא אדכ"ר לתקן חטאו וק"ל :

החכמה תחיה בעליה. אפי"ל עפ"י מה שתי לעניין טענת רוצא מחדדי עדיפי ח"א החכמה דעי"י החכמה שנהדדי עדיפי מרובא וח"כ אין יכולים אור"ע לטעון טענת רוצא ובזכ תחיה בעליה וק"ל **ובזה** ח"ש כונת חפי צני לחכמתי הקשיצה להצונתי כט חזק ועי"ז שתכח מחדד צחורה ח"כ כן לשומר מצימות ששומרהך ממוצימת אור"ע שטוענים טענת כרוב דכחמת מחדדי עדיפי וק"ל :

טוב שם משמן טוב ויוס המות מיוס כולדו. אפי' לפרש צכ"ד וכו' צצקדים מאמר כגמרא ח"ל רבה וחז"י מדצית עלי קאתו רצא דעסק צחורה חיה מי שנין חז"י דעסק צחורה ובגמילות חסדים חיה שתין שנין. גם נודע דכן חמת דאמרו צצרייתא חלו דצריס שאלס

שאלם עושה אותם אוכל מפירותי בעובדי ובהקיק
 לו לעובדי ואלו הן וכו' ות"ת כנגד כולם עכ"ל
 אינו קונה שם טוב ויועיל לבני אדם ללמוד
 ממנו הגא עד שיעסקו במצוות וגו' כי אם
 נומד בתורה בלעז כאלו הוא כדן כך הבני
 אדם חין יודעים מזה ואין נומדים ממנו לעשות
 כמעשהו. לא כן ע"י מעשי וגו' ממנו יראו
 וכן יעשו לדורות. עו"ן את הידוע דכתורה
 נמשכה ליון ושמך ע"ד ושתו ציין מסכתו.
 וכשתה א"ש וז"ל טוב שם היינו ש"ט שקונה
 ע"י מעשי בלירוף התורה יותר חשוב משמן
 טוב לבדו חין טוב הלא תורה וי"ט דהא חזין
 ותדע אפי' הם גזר עליו יוס כמות מיום
 הולדו ורמזו צס"ת צמ"ק גי' ח"י לרמז לאצוי
 ורצה דלתו מנדבית עלי שכגוריה היתה ענינם
 וכל מרצות ציתו וימותו הנשים היונו בני ח"י
 שנים עכ"ל התורה והמלות הוסיפו לו שנים
 על שניו יותר מתורה לזכר א"כ שמעת מינה
 דיותר טוב אחז מזה וגם מזה אל הנח ידך
 ורמזו צר"ת ויום כמות מיום הולדו גי' נ"ז
 ועם לירוף ד' אותיות הנו' הוא גי' ס' לרמזו
 דאף דסופו וקילו ה"כ ח"י שנים עכ"ל ע"י
 התורה והמלות שקונים הם ויצאו שניהם מן
 השמים הוסיפו לו עד ס' וק"ל.

א"ל אפי' והוא צהקי מ"ש ה' הבלה לדוד ס'י
 ג"א וז"ל והלדקים אשר שומרים צרית
 קדש כדן וכלכלה זוכים אשר בצרית מילה
 חתומים צו צ' שמות הקדש שם הוי"ה ושם שדי
 הוי"ה מנגאו ושדי מלצה. וצ' השמות גי' שס.
 וז"ל טוב שם מי שיש לו צ' שמות הנו' על ידי
 שומר צר"ק ולא חטא יותר טוב נמי שחטא
 ולומד בתורה כדי לכפר עון היסוד הנקרא טוב
 כידוע וק"ל :

ס"ד **ה' שומר** מלוח לא ידע דבר רע. הפי'
 לפרש עפ"י מה שראיתי להי'
 מהרמ"ק ז"ל מעי' הנו' אות מ"ג דאסף וקצן
 א"ש טהור לילים ופרחים לבזב צחצוח צעין
 טענת מי הקדימני וחתיא מכללל דכציה משם
 ה' קול יעקב שאלו דגין וכו' קול שמואל ס'
 עקב דבזכות הצריות ומלפני מתי יצא כמלוח
 נידו לקיימה ליכא להאי טענה וזה רמזו המפי'
 צבנות זכרון מקדימין ע"כ וידוע דשמירה

יאמר מלפני וז"ל שומר מלוח דכיונו שישב
 ומלפני למלוח מתי תצא לידו אז לא ידע דבר
 רע ר"ל דבור רע של מי הקדימני ותי' מי
 הקדימני בגי' ע"ה הם גי' רע וק"ל :

א"ל עפ"י והוא צמ"ש ה' שם המשם
 והבז"ד צס' שמחת עולם דקכ"ג דצמלות
 ל"ה חין נטעון זה וידוע מה שכתבו ז"ל ע"פ
 ושמרתם מצותי ושמרתם זו מל"ה שומר עלמו
 מלחמות מצותי אלו מ"ע וכשתה א"ש וז"ל שומר
 רמז למל"ה ועוד מלוח זו מ"ע אז לא ידע
 דבר רע דכיונו טענת מי הקדימני וק"ל :

א"ל שומר מלוח הוא רמז למי ששומר צתוך
 מלוח הוא במילוי כי מילוי מלוח מ"ס
 לד"י וצ" כ"ה גי' הדנית שהוא דין גמור וז"ל
 א"ש ע"י מצותי הצדקים הסתור ושומר הצדק
 צתוך מלוח כנ"ז אז לא ידע דבר רע וק"ל :

א"ל שומר גי' עפ"י והוא עפ"י מ"ש מהרמ"ק
 בשער הפסוקים דע"י שומר צריתו
 זוכה לשע"י נכורין וצפדט דאף בשעת הזיווג
 לריך לקדש עלמי צמותה לו במחשבות טהורות
 וא"כ נענש כמו פוגם צריתו וכמ"ש צעלי
 המוסר ע"י וז"ל שומר מלוח דאף בשעת
 החיצור מקדש עלמו וכוהו לשם מלוח ותי'
 מלוח גי' קמ"א ר"ת א"ש קדש מחשבתו אז
 משכבו אז לא ידע דבר רע וזוכה לשע"י כנ"ז
 ואומתי זה כשלא ידע דבר רע דכיונו פגם
 הצרית הנקרא רע :

א"ל צהקדים את הידוע דלריך לשכות על
 הצטן כי כתב מהרמ"ק ז"ל כי הפלו
 טפות הקלושות הנראים כמו מים עכ"ל נצראים
 מהם משחיתים וז"ל שומר מלוח דכיונו המתנה
 בשעת המלוח דכיונו מלוח עונה אז לא ידע
 דבר רע דכיונו משחיתים ע"ד לא יגורך רע
 ח"י נילול נגהים הנקראת רע כי הבימר צריתו
 נילול נגהים וק"ל :

א"ל לא ידע דבר רע עפ"י הנו' והוא הידוע
 מ"ש צש"ס ע"פ מניד לאדם מה שיש
 אפי' ביהם קלה שבין ה"ש לחשהו עתיד ליתן
 דין עליה וז"ל שומר מלוח הוא המלוח הנו'
 לריך בלא ידע דבור רע וק"ל. ח"י לא ידע דבר
 רע הוא ל' צן שאם במר המלוח כהונן מכל
 מחשבה זכר והכבוד רע אז לא יצאו לו צנים
 רעים

רעים כי כל צנים הרעים הם מלד מחשבת האב וכאם בשעת הזיווג ח"ל לא ידע דבר בר לי צן וק"ל :

ושוב לא יכיה לרשע ולא יאריך ימים כלל אשר איננו ירא מפני האלוקים. אפי' לרמוז צתיבת מלפני האלוקים עפ"י מה שדרשו בגמרא ח"ל אמר ר' אלעזר כל ת"ה שאינו טומד מפני רבו נקרא רשע ואינו מאריך ימים ותלמודו משתכה שגאי וטוב לא יכיה לרשע ולא יאריך ימים מורה זה אינו יודע מהו כשהוא איננו ויראת מאלהים הרי מורה זו קימה ע"כ עו"ן את הידוע דמורה ה"ה איתרבי מאת ה' אלהים הירא את לרצות ת"ה והשתא א"ש ח"ל וטוב לא יכיה וכו' וכל זה בסיבת אשר איננו ירא מפני האלוקים ר"ל מן הת"ה הרמוז בצחותיות שלפני האלוקים והוא את הכתוב בקרא את ה' אלהים הירא והוא פשוט וק"ל : **כ"י** ככהכס ומי יודע פשר וכו' אני פי מלך שמור ועל דברת שצועת האלוקים. אפי' לע"ד צמח שחקרו הנפ"ז ז"ל מאחר דק"ל דאין חצין לאדם שלא בפניו היאך דורות שאחר מת"ת חייבים לקיים את הת"ו ות"ו דק"ל שצועת מלך חיילה על הדורות ח"ל מי ככהכס ומי יודע פשר למח דורות שאחר מת"ת חייבי לקיים את הת"ו והת"ו. אני פי מלך שמור הכונה פי מלך שהיא השצועת שמור דשצועת מלך חיילה על הדורות וכ"ש ועל דברת שצועת האלוקים הכונה מנ"י הקב"ה וק"ל. והקדמה זו עיין לה' ברית יעקב פיתוסו ויען כי אין הפנאי מסכים עמנו צעור"ר לזה נבא בקל"ר חמיק ולחכימא צרמיחא :

א"נ צאו"ל אפ"ל כונת הכתוב טוב שם משמן טוב והוא צהק' מ"ש ה' מאור ושמש ז"ל דהכונה מכונה ששם שגון וצנה א"ש דשלמה, כע"כ קאמר טלח טובה טוב שם ר"ל כש"ט שיהיה ע"י מעשיו הטובים והיינו מסיבת השמן טוב שיש לו היא חכמה טובה ואז שניהם כאלה טובים ותרתו איתנהו ציה. אז השנה שלם לא כן אם הוא יש לו מעשים ואין לו תורה. או יש לו תורה ואין בו מעשי אז אין השנה כל כך שלם וק"ל :

ובאו"ל אפ"ל והוא צהק' מ"ש צמס' שנת **ט"ר**

דק"ט ט"ז ח"ל חניח ר' יוסו צ"ר יחודה אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם צעיר שנת מצית הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע וכשבה מצויכ"י ומלאך נר דלוק ושולחן ערוך ומטתו מולעת מלאך טוב אומר יח"ל שתבה לשבת אחרת כן ואם לאו וכו' והשתא א"ש ח"ל טוב ש"ס נוטי שני מלאכים שיהיו שניהם כאלה טובים ואפי' מלאך רע ישנה את טבעו להשיב על הטוב אמן כשיכיה משמין טוב נוטי שמין שולחן מטה נר ואם יהיו כולם כאלה טובים אז גם השני מלאכים כהו' יהיו כולם טובים וק"ל :

ובזה ירונה כונת הפ' ציום טובה הוה בטוב ור"ל ציום טובה שכתובה שלימה מכל ה'דדים והוא רומז להשלשה הנו' אז הוה בטוב רמז שאפי' מלאך רע יסכים לטוב. **א"נ** הפ' ציום טובה וכו' ר"ל אם כשי"ת שלח לו שמחה וטובה אז לריך שיטעם גם לדקה שנקראה טוב כידוע ח"ל ציום טובה הוה בטוב וק"ל :

ועפ"י אפ"ל כונת הכי צמס' סי' ד' ח"ל כי לקח טוב נתתי לכם תורתיו אל תעזבו. וגודע שתי' טוב כינוי למילה וכמש"ל והוצא לרש"י צהומס ט"פ ותרא אותו כי טוב הוא שראתה אותו מכול. וע"ז קמזכר דאם כשי"ת אינה לידך צן ומלתה אותו ויש לאל ידך להפריש לדקה וצפרט ללומדי תורה אל תהעלל מלעשות צטענות הילכ"ר אלא תו"מ הקיים נתינתה בלי איחור ועיכוב ח"ל כילקח טוב זה נתתי לכם וגם אם יכיה כאופן כי לקח טוב נתתי לכם הוא כמזמן אז תורתיו אל תעזבו ר"ל לומדי תורתיו אל תעזבו וק"ל :

ט"ו דברי חכמים צנחה נשמעים. צדרך פשוטה אפ"ל צמ"ש צמ"ס האי מאן דיכיר אפי' אהנשי ציתיה לא מיקבל. עוד אמרו צמ"ס שלשה דברים לריך אדם לומר צחוק ציתו ע"ש עם השיכה עשרתן ערצתן דלוקו את הנר וכו' ואמרו שם לריך למימרינהו צניחותא כי הכי דליקצלו מיניה. וגז"ל דברי חכמים שליוו לכל אדם ואדם לומר צחוק ציתו ע"ש עם השיכה. אם הם צנחה נשמעים. ואפ"ל דרמו צתי' צנחת צמ"ק גי' י"ט והוא כמספר נוטי

נוטי עשרתן ערצתן הדליקו שהם גי' י"ט צמ"ק וק"ל :

ראה חיים עם אשה אשר אהבת. הנה רש"י ז"ל פי ח"ל ראה וכבן ללמוד אומנות להפרנס ממונה עם ת"ת אשר בידך ע"כ. עו"ן מ"ש ה' עוללות אפרים חלק ז' עמוד פ"ט מאמר ק"ן ע"פ ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב וח"ל חיים ר"ת חכמה ירא' יסורין מלוא. ונקדים עוד משו"ל גי' אינן נקנין אלא ע"י יסורין והם ארץ ישראל. עוכ"כ. תורה.

וזה רמזו ז"ל אח"ת דבר אלהים הכוני נוטי אח"ת שהם ארץ חיים תורה. דבר אלהי דבור קשה וגם אלהים דין כידוע. והשתא ח"ש ח"א ראה חיים והם נוטי חכמה יראה יסורין מלוא ע"ס אשיה אשר אהבת דהיינו התורה וכמ"ש רש"י ז"ל כי כל אלה הדי' דברים לריכ"י להיות באלה כדי לזכות לתורה :

ומה שסוים אשה אשר אהבת ס"ת התר. שם רמז שלריך בעל להתיר את נדרה צוים שמונה חכ שרמז התר ר"ל חקף ומיד ולא תתעבב וק"ל :

ראה חיים עם אשה אשר אהבת. אפי' דרך רמז דע"י התפילה נחשב לנו כאלו עוסקים בתו' יומם ולילה וכמ"ש בשו"ט אמרו ישראל לפני הקב"ה רבש"ע ראונו וכו' חז"ל קיימו מלות תפי' ומעלה אני עליכם וכו' עו"ן מ"ש ז"ל כי ע"י התפי' זוכה לשרות עליו שני שמות אה"ה ושם הו"ה ז"ה ששלשה אלה גי' חיים עיון לה' י"ת ז"ל מעי' הסי' אות כ"צ וארז"ל שלכך נקראים חיי המלך כידוע לוי"ת. ח"כ ע"י מלוא זו זוכה לגי' שמות כנז' וגם כאלו עוסק בתו' וכמ"ש בשו"ט התי' והשתא ח"ש ח"א ראה חיים דע"י המלוא של התפי' ראה חיים שזוכה לגי' שמות שהם גי' חיים עם אשיה אשר אהבת היינו התו' שנקראת אשה אשר אהבת ללמוד זה ולא היה לך פגאי וכמ"ש במד'. הן עתה ידיע ליהוי לך דע"י התפי' זוכה לשמים זו הן למוחין דאימנא הן בגי' שמות כנז' והן גי' שיחשב לך כאלו עסקת בתו' זה ודאי שהוא שכר גדול :

ובזה אפי' צמ"ד כונת הכי בתהלים אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי כי עז

לאלהים ולך כי חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וכדקדוקים מצוי' אכן כפי"ה ח"ש. ונקי עוד מ"ש כמקרי ז"ל כי שם אלהים יכונה לבחרי אימנא עילאה כידוע לוי"ת. והשתא מצויאר הכתוב אחת דהיינו רמז למו"ת תפי' דבר אלהים שנקיים אותה. אכן שמים זו שמעתי שזוכה לשתי מעלות ותנא וחדר מפרש חדה כי עז לאלהים היינו שזוכה למוחין דאימנא שנקראת אלהים וכנז' והן הנה גי' שמות גי' חיים כנז'. ועוד זה ולך כי חסד כי תחשוב לו דבר מלוא שמוקיים מלות תפי' כאלו עוסק בתו' יומם ולילה. ח"א ולך כי חסד כי אתה תשלם לאיש היינו דבר מלוא שנקרא צמוג איש ע"י התפי' כמעשהו כאלו עוסק בתו' ממש וזהו ודאי חסד גדול מי ימלא גבורות ה' וק"ל :

א"נ חפי' בפשוטו דקאי עכ"ת והוא ע"ד הקירח המפי' דכיון דיעקב ועשיו חלקו הער ארץ ישרי' נהנין מן הגזל ותי' הרב מהרש"ף ז"ל דע"י התו' יש לו דין מלול מזוטו של ים דכרי' אלו שלו ח"א ראה חיים ר"ל צוה העולם עם אשה אשר אהבת היינו התו' דעל ידך זוכה בעוכ"ז וכו' שסוים כל חיי הצלך אשר נתן לך תחת השמש וק"ל :

ועפ"י האמור לעיל באופן האי' אפי' כונת הכי באיוב סי' יו"ד וז"ל חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי וחינו לרמוז להנז' שע"י התפי' זוכה לתרתו חדה למוחין דא"ה שעולים גי' חיים ועוד זה שנהשב לו ע"י התפי' כאלו עוסק בתו' וק"ל.

א"נ יתבאר כפי אופן ז' והוא אומרו חיים וחסד עשית עמדי לזכות בעוכ"ז כדי חיותינו חף שאינו מן הדין וני"ט לשבח דכא ופקודתך שהיא התו' שמרה רוחי וכו"ל כדי מליל מזוטו של ים דכרי' אלו שלו וק"ל. ויומחק יותר עם הכתוב דלעיל מנייה ושמן על ראשך אל יחסר שדרשו ז"ל אלו תפי' ובתך הכי כתוב ראה חיים וכו' לרמז להנז' :

סי' יו"ד **ובובי** מות יבאים יביע שמן רוקח יקר מחכמי' מכבוד

סבלות מעט ע"י להי' כסא דוד דו"ה ע"ד שפי' פסוק זה בענין הלומד בתו' שמצטל קליפת

זבוב ח"ה זבובי מוה יבאיש החוטא ע"י שיביע
 שמן הכרקה דכיינו התו ע"ש ולפי שהאל"ת
 יודע שכיונתי לדבריו בקלת שינוי לא כתבתו
 קחנו משם. **אכן** סיומא דקרא יקר מחכמה
 מכבוד סכלו מעט עדיין לא נתפרש.
 ואפ"ל צס"ד ע"ד מארז"ל צש"ס דסוטה ת"ח
 לריך שיבא צו ח' שבמינית ומעברא ליה וכו'
 והשתא ח"ש ח"ה יקר מחכמה מכבוד ר"ל
 אדם שהוא יקר מחכמה מכבוד לריך לו סכלו
 מעט שיבא לו מעט גאור כדי שיכיו דבריו
 נשמעים על כרחם. ואפי' דרנו זה בנוטריקון
 סבלות מעט הוא ס"מ לרמוז דהוא מלד הס"מ
 ועכ"ז לריך לו מעט כדי שלא יהיו קלי הראש
 מסתוללן צו וכמו שפירש"י וק"ל :

מסיע

אזנים יעלצ צהס צוקט עלים יסכן
 צס. אפ"ל צס"ד צמעשה שהוצא
 בגמרא צא' שהיה נוטל אזנים מציתו ונותנס
 צרשות הרבים ואמ"ל אותו חכם מפני מה
 אחס נוטל אזנים מרשות שאינו שלך ונותנס
 צרשות שהוא שלך אמרו לא היו ימים מועטים
 עד שמכר את ציתו ונכשל צאזנים שהניחם
 צרשות הרבים וכו' יע"ש ח"ש מסיע אזנים
 ר"ל שנוטלם מרשותו ונותנס צרשות הרבים
 יעלצ צהס ר"ל סופו נכשל צהס כמו שאירע
 לאותו אדם וק"ל :

אם

רוח המושל תעלה עניך מקומך אל הנח
 כי מרפא יניח חטאים גדולים אפי'
 צמ"ש עקביא צן מהללאל צאצות פי"ג ח"ל
 הסתכל בגי' דברים ואין אחס צא ליוי עזירכ
 דע מאין צאת. ולחן אחס הולך למקום ער"ת.
 ולפני מי אחס עתיד ליתן דין וחשבון וכו'
 וידוע דפסוק זה מדרש על הילכ"ר שהוא מושל
 צאדם ח"ש אס רוח המושל שהוא ילכ"ר יעלה
 עליך מקומך אל תנח הוא רנו על מקום
 הוגדת הולד. ועוד רנו למקום עפר רמכ
 וחולעכ שהוא מקומך הרי שחיס. וכוד כי
 מרפא נוט' כי יתן משפט רב פעולתו אליו
 וצזכ יניח חטאים גדולים וק"ל :

והבסוף

יענה את הכל אפי' צס"ד עפ"י
 מ"ש רז"ל דהלדקה מציאה את
 הגאולה וצזכ יהיה היצור ז"ל ומ"ל ח"ה יענה
 אית הוא מ"ל וגם הכל ה' כל יהוד יסוד

ומ"ל גם הכס"ף גי' קס"ה ע"ה רנו לאימא
 אכ"ה דיוודין שע"י תהיב הגאולה צצ"ה
 וא"ש את"ס והכיצ"ה :

דברי

פי חכם חן ושפחות כסיל תצלענו.
 אפ"ל צחקי מ"ש הרב צרית אבות
 קוריאט ס' וישלח ח"ל ומכאן אמרתי תוכחתי
 מגולה למכ שראיתי צדורות הללו שמזולין
 צכבוד הת"ח לא זו אף זו כשרואין שאינם
 נעשים ע"ז מוכיפים על הטחחס פשע צאומרס
 שבצ"ז אין דין ת"ח וכותרס הרלוועה ורתיכ
 לזכ שחכמים הראשונים היו מיד מעישים
 למחלל צכבודס כוועשה דרב שאמרו אזל אצא
 לקטולו גצרא וועשים הרבכ כאלה אין מספר
 אצל עתה אין חכמה ואין תבונה ונתצזו בעלי
 תורה צעיויהס צראותס שאינם נעשים ע"ז
 וקללת חכם אין עושכ צהס רושס. ואני אמרתי
 לו חכמו ישבילו זאת שאילו היו נעשים היכ
 טוב להס ואדרבא אין זכ רק מרוב פחיתותס
 ומרוב פשעיהס אין דבור החכם עושה צהס
 רושס לא לטוב ולא להפכו כמו שהפלתו אין
 עושה רושס כמ"ש רצא מה יעשו פרנסי ישראל
 וכו' גם צרכתו וקללתו לא יעשו צהס רושס כלל
 והא למה זכ דומה למ"ש מרע"ה ז"ל צפי נגעים
 עמ"ש רז"ל שהנגעים צאים על לשון הרע
 והקשה ה' ז"ל דמה היה צדורות הא' היו
 הנגעים מלזים צנייחס וצדורות האחרונים לאו
 הכי. ס"ד דאכשורי דרו הכי יש כמכ וכמה
 מספרי לה"ר יוחר מדורות הראשונים ועכ"ז
 אין צאין עליחס נגעים ות"י דאדרבא דורות
 הראשונים שהיו כשרים כח החטא היה עושה
 צהס רושס על עלמס ועל צשרס שלא היתה
 נפשס סובלת כח החטא ומוליאה אותו לחון
 משא"כ דורות האחרונים שגפסס לא מטוכרה
 כח החטא דצק אל נפשס ואינכ גועלת צו כי
 מלא מין את מינו ואינו חולץ וידוע שהחולי
 שולח לגוף לחון הוא סימן טוב לו משא"כ אס
 נשאר צפנים ח"ו ע"כ קילור דבריו ז"ל.
 ואמרתי שזכו הטעם ג"כ צנד"ד שבראשונים
 היתה נפשס מטוכרת לכך דבריו פי חכם כס
 מועילים צהס כן לטוב כן להפכו אצל צדורנו
 אין צפר המת מרגיש צאחמל מי שהוא חי דוקא
 מרגיש לא כן המת ולא חיונא דמכל מקום טוב
 להס

להם. דאדרבה רע לכם שטווחם חקוקים על עלמותם ועונשם שמור לעוה"ב. וזה פי שאמר קבלת אל האמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה כי לא נחכנוה שאלה ע"ז וכו"ל כמבוי עכ"ד ז"ל. ועפ"ז ח"ש כונת הכי דברי פי הכס הן ר"ל שהאמת הוא שדברי החכס הם מועילים ועושים רושם הן לטוב הן להפך חכן ושפתות כסול תבלענו לדבור של הת"ה שאומרים אם היו ת"ה כמו הראשונים היו עושים פועל חקף ומיד וכהם אינם יודעים שהפחיתות הוא מהם שנפשם לא מעובדה ולכן הדבור אינו פועל בהם וכמו. ואפי' שנוטי ושפתות כסול תבלענו הוא אותיות תכו לשון הכאה. וגם ס"ת תלו לשון תלייה ור"ל שהם תמכים על הת"ה שלא פעל דבורם להכות ולתלות לאדם וק"ל. ולכן תבלענו לת"ה שאומרים שאינו חכם אמיתו. ולפי האמת אדרבה נוכח שאינם נעושים תבלענו לכסול שאינו טבור :

סי' יא **שלח** לחמך על פני המים כי צרוב הימים תמלאנו. אפ"ל צס"ד חכמים שידוע כי כל ת"ח שהקב"ה שם צפוי אחי חידוש חור' צפרד"ס לריך להוליו לחורה. כאן נכתב על הכיור והדפחתי כי לא אינו לידו מן השמים אלא כדי שיכחצנו ויוליו לחורה וכמו שכתב ה' צינת ישכר דאם לא כתבו כדי זכ דומה לאשה שמתעצבת ומפלת נפלים וכו' וע"י שהוא כתבו אפשר צעז"ה שוליו לחורה בדפוס ויקווים צו מק"ש יפולו מעינותך חולה וכו' ח"ש שלח לחמך היינו חורה שלך שאתה חידשת חורה דיליה היא על פני המים נוטי גי' קנ"ה היינו שיכחצנו בקנה וכמו שרמזו ז"ל וקני' לך חזר ר"ל שתעשה הקנה שלך הוא הקולמוס חזר וס"ת שלח לחמך על פני המים גי' גבינם שע"ז שאתה חזר שלח ולכו נילנות החורה לאבד בזה אין אתה נעש בגבינם ועוד שאפי' שחכה שחוליה אותם לחורי ח"ש כי צרוב הימים תמלאנו וק"ל :

שלח לחמך על פני המים וכו'. כבר אני צענני פירשתי צו כוה"ע והן עתה אפ"ל צס"ד עפ"י מ"ש מהר"ח פלאגי ז"ל צס"ה רוח חיים יו"ד סי' של"ד בכונת הכי

כל צכור צנוך תפדה ולא יראו פני רוקס דבת"ה חוקרו פני כי ח"ש ולא יראו פני רוקס יע"ש והשתח ירמונה שלה לחמך על פני המים הם הת"ח שנקראו פני ה' כמז' וגם לונודים צחורי שנקראה מים ונרמו צר"ת שלה לחמך על נוטי ש"ע שע"י החורה מאירים ש"ע נכורין צת"ה וגם צמתזיק צידו וס"ת שלה לחמך עם ס"ת פני המים אותיות הכים והפסיק צתיבת על גי' קי קינא דמסאצותא וגם הוא גי' ס"מ הוא מכור צידו כמש"ל אם פגע צך האוי ממול וכו' וע"ז מאריך ימים ושנים ח"ש כי צרוב וכו' וגם מעלה הן עליו כי ס"ת כי צרוב הימים תמלאנו גי' חץ כי כל מעלות החורה היא למחזיק :

שלח לחמך ע"פ המים כי צרוב הימים תמלאנו. אפ"ל צס"ד דרך רנו כי הוא רמונה עה"ת שלריך האדם ללמוד וללמד ולא יספיק לו צמה שלומד לעלמו ח"ש שלח לחמך היינו חורתך על פני ר"ל אותיות הקודמות לאותיות פני הוא אותיות מעט המים ר"ל שהם אין בהם חורה כי צרוב הימים תמלאנו רנו לעוה"ב שנקרא ימים כי התלמידים מועילים לאדם יותר נכבדים וכמו שאז"ל שלא יבא הוא בגבינם ותלמידיו בגי' וק"ל :

שלח לחמך על פני המים כי צרוב הימים תמלאנו. אפ"ל דרך רנו דלחמך כינוי לחורה שהוא עיקר לחמו של אדם והוא נחון הנשמה ע"ד לכו לחנו צלחמי ונדע דהעולם על הכל פיהם של השצ"ר הכל שאין צו חסא ח"א שלה לחמך הוא חורה שלמדת על פני המים ר"ל אותיות הקודמות לאותיות מים ואות מ"ם החומה יש לפניו מ"ם כדי צידו צי נמיי"ן ואות ע"י שקודם היר"ד גי' ט"ף רמו ללימוד השצ"ר ואז יאריכו ימך ח"א כי צרוב הימים וכו' והכרי"י כררי נר"ץ שהוא חמר כי טף ע"ה גי' מ"ם. ואפי' נוטי כי צרוב הימים גי' ז"ך רמו לכ"צ אותיות החורה ובי' אהיות מנלפ"ך שהם גי' ז"ך. ושמעתי מנטי הי"ד יעקב טראצ נר"ץ צפי' הכתוב שהאדם ירגיל עלמו לאכול אפי' לחם ומים ח"א שלח לחמך על פני המים וצוה כי צרוב הימים תמלאנו שהאדם צחיוו ילטרך ללכת צדרכים וכיולא שא"א

יהודה

קהלת יא

יעלה

קנה

שאי"א לו להתענג. אי"א אפי' שיטני. ולי הקטן
אפי' כי צרוז הימים ר"ל שיאריך ימים ולא
ימות כמו נחמיה עזרא :

כי יב כי את כל מעשה האלהים יביא
צמשפט על כל נעלם אם טוב
ואם רע. וכדקדוק מצוי דבשלמא על הרע ראוי
להביאו צמשפט. אך הטוב לא נקבל למה יובא
צמשפט. ואפ"ל צמ"ש צפ"ג דסוטה היכי דמי
רשע ערום וכו' ר' אבכו אמר זה הנותן פרוטי
לעני להבלימו למאחיס זה דתן מי שיש לו
מאחיס זה לא יטול לקט שכחה ופיאה ומעשר
עני. הוי לו מאחיס זה חסר אי אפי' אלף
נותנין לו כאחד כ"ז יטול ולכך הנותן לו
פרוטק אי הקב"ה מביאו לעת"ל לדין ע"כ
נעלם מה ר"ל כמו זה הרשע שעתיד הקב"ה
להביאו צמשפט על שהפסידו ריוח גדול כי
ע"י שבשלים לו גרוש אי אינו יכול ליקח אח"ך
וק"ל :

סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת
מלותיו שמור וכו' אפי' עפ"י משז"ל
דזיראכ ליכא טענת מי הקדימני ואשלם וז"ל
סוף דבר ר"ל צעוכ"ב הכל נשמע ר"ת ניטל
שיכר עליהם משלם וזה מפני שאת האלהים
ירא ואת מלותיו שמור דזיראכ ליכא טענת מי
הקדימני וק"ל :

סוף דבר הכל נשמע וכו' אפ"ל עפיד"ה
צרי"ט כי ויגש צכונת הכי ולו את יבושע
והזקנו והמלכו דלמה זיבושע י"ה צחתי שמו
ובחזקיהו צהפך ועז"א ולו את יבושע והזקנו
הם צ' משוחים משיח בן יוסף שהוא משצט
אפרים ומשיח בן דוד וכ"ת דמ"ש מזה כמו
לז"א כי הוא יעבור שעתיד ליברג ולא יתקיים
ולכך הקרים צשמו כו"ה ולא בן משיח בן
דוד והוא ינהיל אותם ולכך ניתן כו"ה צסוף
לימר שיפארו צשמו ויביח קיום ע"ע וידוע
לעת"ל נאמר ואת רוח הטומאה העצור מן
הארץ ולא ילמדו וכו' כי כולם וכו' וז"א ע"י
סוף דבר כי הוא רומז לחזקיהו ששם י"ה
צסוף שמו אזי הכל ר"ל כל ישראל נשמעים
לגבורתו ית' וביאר את האלהים ירא ואת
מלותיו שמור כי זה כל האדם כולם כאחד
חשובים וספונים יכ"ר צב"א וניקני צאגז כונת

כפי צהפטרות וילא ויאמר אפרים צו תרמוח
למשיח בן אפרים אך עשרתי צזה העולם צכה
הגבורה וכאלו לוטק כלשון צני אדם אך דכא
סוף דבר מלאחי און לי לשון אנחות וא"כ מה
נ"מ יש לי צזה וק"ל :

וביאו"א אפי' עפ"י מ"ש כי נח"ק ע"פ
והוא אשכ בצחוליה יקח וכו"ל
ג"י י"ה שרומז על בן י"ה לחופה וגם רמז צס"ת
אשכ בצחוליה יקח ג"י י"ה וצא ברמז צס"ת
ג"כ שלא יאמר האומר דשאי זמנים מזמן
זה אלא צכל עת כדין דין אמת וצזה א"ש
כונת הכי וז"ל סוף דבר ר"ל ע"י שרומז ג"כ
צכ"ה הכל נשמע צין זמנים צין זמנו ולזה
את האלהים ירא ואת מלותיו שמור מלות פרי'
ורציה ולא תהעבז ועוד כי זה כל האדם
שמית' שכיח' שמה ימות ולא יקיים הנוצור וק"ל :

שיר השירים

כי א לריח שמניך טובים שמן תורק שמך
על כן עלמות אהבוך. אפ"ל
דרך רמז צס"ד והוא צכקי משז"ל דכל ריה טוב
אם יתערב עם ריה טוב אחר יולא מצין שניכס
ריה טוב שלישי שהוא משוצח יותר. ומינה
נצין לצי ת"ה הלומדים זע"ז לש"ש שעל ידי
השקלא וטריא של שניכס יולא לכס תורה חדשה
מה שכל אי' לצדו אינו יכול לחדשו. והשתח א"ש
ז"ל לריח ר"ל מענין כיה טוב שאם יתערב
שני דברים ציחד ילא ריה טוב שלישי השוב
יותר מן הכי מזה מוכח שמניך רמז לתוי
שנקראת שמן ונקט שמניך לי רצים רמז למיעוט
רצים שנים הם צ' הת"ה הלומדים ציחד אז
יכיו טובים ומתוקנים ויביח שמן תורק אחר
וע"כ עלמות הם צחורים הלומדים אהבוך
ללמוד ממך בחברתך כי יביח לכס ריוח ולכך
משכני אחרך גרולח וק"ל :

ובאו"א אפי' לרמז דנוטי לריח שמניך טובי
הוא אותיות שלט וס"ת הכס
ואפי' דידוע דכמהגאה אם הוא חכס חכמתו
מסתלקת ממנו וכו' והשתח א"ש רמז אותיו
הכס ור"ת שלט ר"ל אם הוא חכס ורולח
להתגאות

להתגאות בחכמתו ולשלוט על אחרים בודאי
שהחכמה מסחלקת ממנו ורמוז בתיבות אלו
באמצעם גי' שכי'ה לרמוז שחכמתו משתכחת
וק"ל :

שחורה

אני וגאור בנות ירושלים. ראיתי
לבי זרע ילחק עטיה שפי עפ"י
משז"ל דאמרה ליה זה קיסר לריב"ה חכמה
מפוארה בכלי מכוער וכו' ופרך וכו' כתיב
בני ליון היקרים המסולאים בפז. ומשני כי
הוא סנו כוון גמירו טפי ח"ש בשביל ששחורה
אני היא היתה סיבה וגאור בתורה זת"ד.
זכר לדבר מלאתי לרש"י ז"ל שכהן ח"ל דוגמא
היא זו אומרת כנסת ישראל לאומות שחורה
אני במעשי וגאור אני במעשה אבותי ואף
במעשי יש מהם נאים. אם יש עון העגל יש
בי כנגדו זכות קבלת התורה ע"כ. וע"ד הרמז
אפי' כי תיבת וגאור במ"ק גי' כ"ב ע"ה שהוא
כולל תושב"י ותורה שבע"פ וק"ל :

ב כי הנה הסתיו עבר הגשם הלך הלך
לו. אפי' לרמוז צס"ד דהנה כל

תאוות הגופנים הם מלך הילכ"ר וכשחכה
לשבור את הילכ"ר אז לא ילך בתאוות לבו כי
הגופני יהיה רותני. ותיבת הסתיו גי' לולי"ת
ע"ה. גם נוטי כי הנה הסתיו עבר נוטי גי'
ס"מ ור"ל כשס"מ ולולי"ת ילכו אז הגשם ר"ל
הגשמינות ותאוות הגופנים הלך הלך לו וק"ל :

כי ג ע"ל משכני בלילות בקשתי את שאהבתי
נפשי בקשתי ולא מלאחתי. אפ"ל

צס"ד כי נודע כי עתה בגלות בעוכ"ר דיו
לעולם שיחמש בחלי השם וכמו שפירש ז"ל
בפסוק כי הלך הי' עמו. ואנו מלפני שיחלס
השם בדי מילואיו שעולים רל"ב וכן עתה לא
יש כי אם קר"ו גי' עמו ע"ט וגם נודע כי ע"י
הלדקה תהיה בגאולה וכמ"ש שמרו משפט ועשו
לדקה כי קרובה ישועתי לבא. והשתא ח"ש
ח"ה על משכני בלילות בקשתי את גי' קט"ו
בנוטי וע"ה גי' קר"ו והכוונה שבזמן שאנו בגלות
הדומה ללילה בקשתי את שאהבתי נפשי היא
השכינה שהיה עמו בשלימות וס"ה על משכני
בלילות בקשתי את גי' חתן היא רמז ללדקה
ע"ד חתן חתן לו וכו' וגם בקשתי את רמז
לתורה הרמזי באת מאי ועד תי"ו. ובזה אני

מלפני לביאת המשיח ח"ה בקשתי את שאהבתי
נפשי. ונוטי שאהבתי נפשי בקשתי ולא גי' משיח
וס"ת גי' כ"ב רמז לכ"ב אותיות התורה כי
יזכנו ללמוד בתורה לשמה וזכר לגאולה בבי"ה :
כי ד א'תי מלצנון כלה אחי מלצנון
תיצואי. נוטי אחי מלצנון כלה.

חמך. גם נוטי אחי מלצנון תצואי. אמר. בא
לרמוז ליווג ז'ו"ן יחוד קוב"ה ושכינתיה. כי
נודע כי השכינה היא נקראת אם המרחפת על
בניה. גם מדה אמת היא רמז לז"ה כמ"ש
חתן אמת ליעקב שם רמז כי גם בגלות כמשמעות
פסוק זה שהוא רמז על הגלות וכמ"ש רש"י
ז"ל. עכ"ל יש זיווג לחיות העולמות כי הוא זיווג
דלא פסוק. גם לצנון גי' הק"ל רמז לשכינה
שנקראת חקל הפוחין. וא"ש חת"ם והכיב"א.
גם ס"ת אחי מלצנון כלה הוא גי' שם אדנות
שהוא רמז לשכינה. **ג** רמז צפי אלה מועדי
הי' נוטי אחי רמז לשכינה שע"י שמירת
המועדות עושה עילוי לשכינת עוזנו. כי המועדים
נקראו צס"ס זה ע"ש שיש למעלה יחוד חיווג
וכמ"ש החיד"א ע"ש הנחל באיכה ס"ו ח' צפי
כלה כל אצירי הי' בקרבי קרא עלי מועד וכו'
ואפי' לרמוז כי תיבות קרא עלי מועד לשבור
ר"ת גי' עמלק כי מתחילת דבר היינו בלרה
גדולה וכן עתה נשלם :

דבש

וחלב תחת לשונך וריח שלמותיך כריח
לצנון. אפי' לרמוז כי ס"ת דבש וחלב
תחת אותיות שבת רמז כי ע"י שמירת שבת
כאלו קיים כל התורה כולה וצפרט אם הוא
עוסק בה בשבת כמ"ש החיד"א ז"ל על שפת
הנח"ל ע"ש. גם ר"ת דבש וחלב תחת לשונך גי'
מת לרמוז דאם מחלל את השבת הוא צנח"י
רשע שנקרא מת. גם וריח שלמותיך גי' אשה
ובהשה ג"כ היא נקראת שמה ע"ד מ"ש בדרך
מלילה כי היא שמתה לעורו וכו' ואז תורתו
תהיה בטובה ע"ד משז"ל ע"פ ומנחה טבורה
ישא אשה ואח"כ ילמוד תורה בטובה ח"ש
כריח לצנון. ח"י וריח שלמותיך רמז לשבת
וכמ"ש במד' רות ע"פ ושמה שלמותיך אלו בגדי
שבת יע"ש :

א"ן

אפ"ל דרך רמז צס"ד כמ"ש החיד"א ז"ל
בפני דוד ס' אמור צפי והקרבתם מנחה
חדש

חדש לבי חיל כי אמרו רז"ל שהאדם חייב לפרות ולרבות בתורה וכתב בהקדמה סי' לב אריה כשהאדם מחדש בתורה וכותב הוא כמקריב קרבן וכתב בן נשם הזוכר וזכו הרמז ובקרבנות מנחה חדש לבי שתחדשו בתורה והכתבו כי עולה במקום קרבן לכפר וזכו ובקרבנות. וזה רמז ר"ת יום ובקרבנות מנחה חדש לבי מחילה ע"ה שהוא בקרבן שמכפר וזכה לכם מחילה ע"כ. **ובדרך** אגב אפי' לרמז כי תי' ובקרבנות גי' חל תשכ"ז כי ידוע מאז"ל ע"פ קומי רוני כלילי הין רנה ש"ת חלה כלילה. וכן אמר שלמה הע"ה אל החן שינה לעיניך וכו' ולכך רמז בתיבת ובקרבנות גי' אל תשכ"ז וכיון שהיא תורה שלומד כלילה דודאי שהיא לש"ש בלי שום פז"ר ח"ו וז"ש מנחה חדש לבי ע"ד ומנחה טבורה זה הלומד תורה בטובה. גם רמז בתיבת אל תשכ"ז שלא יתיחד עם השתו בחול ותיבות אל תשכ"ז נ"ט כי אם לשבת. **א"ל** מנחה חדש לבי רמז למאז"ל במכ" אבות הלומד תורה ילד למה הוא דומה לדיו כתובה על נייר חדש ח"א מנחה חדש לבי שלא יתאחר מלימוד התורה. הין שיכיה כי לרין האדם לכתוב חידושי תורתו הין שיכיה בן רב או מעט וזה רמז בתיבת וחלב תחת לשונך נ"ט ע"ה גי' בתיבת וזה נחשב בקרבן. ורמז בתיבות וריח שלמותיך כריה לצנון גי' קרבן עם האותיות ודו"ק וזה משהק כדונים מעליו וכמ"ש בש"ס ע"פ ובני רשף יגזיכו עוף על המזיקון והיסורין ע"ש ובס"ת וריח שלמותיך כריה לצנון גי' אלהים : סי' **ה דודי** שלא ידו מן החור ומעי כמו עליו. אפ"ל צהקי מ"ש כי אשי כ"ג ה"כ מהר"א בכבן צס"ה שצט מוסר בשנה ירחת כי דהיא כעיקר ובפרט לשירידיס אשר כי קורא הם הת"ה כלומדים בתורה כי כי ירחת כי לריכה להם ביתר שאת ללמוד ולעשות וכמ"ה תחלת חכמה ירחת כי וזכו זה דומה למי שנסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחי החיצונים לא מסרו לו כידוע בצוה"ק כמה מקומות. עוד כתב כי דאם ח"ו הין צו ירחת שמים דומה לחצית מליאה יין ויש צה חור בלדכ שכל היין הולך לאיבוד והין צו מועיל

כן בדבר הזה יע"ע באורך. **גם** נודע מאז"ל שלשה הקצ"ה מלעטר עליהם על ת"ח שאפשר לו לעסוק בתו' ואינו עוסק. ועל ת"ח שאי אפי' לו לעסוק בתו' ועוסק וכו' וא"כ מיינה נילף במכ"ש כי הוא לומד בתו' והין צו יראה דלא כועיל ללמוד ולרין יגע לעסוק אהב. וכשתא א"ש ח"א דודי הוא הת"ה אם שלא ידו תי' ידו גי' כי כמספר ר"ת ירחת כי ור"ל ששלה הירחת כי מעל פניו מקודם ללימוד בתורה ומכ"ש אם אחר ושלחה מציתו הוא כגוף אז כרי זה דומה לחצית מליאה יין וכמ"ש כי שצט מוסר ז"ל ח"א מין נ"ט נמשל נושג החור זהו רמז ונרמז להנ"ל לחצית מליאה וחור בלדכ שלא כועיל ללמוד כל טרחו ויגיעתו ולא די זה ומעי כמו עליו דכביכול הקצ"ה מלעטר על זה וכנ"ל וק"ל :

א"ל יש לרמז וכו' אדוע משז"ל בש"ס דסוכה ד' מ"ט תלייה כרעיה דה"א דאי דכר בתשו' ליעיל ופרין וליעיל בכך לא מנסתייעא מילתא. גם נודע דמ"י החשו' מה שהיה רחוק בן עהה נקרא קרוב. ח"ש דודי הוא רמז לצבל תשו' שלא ידו שהוא רמז להשו' וכמאז"ל על פי וידי אדם ידו כתיב מלמד שידו של הקצ"ה פשוטה וכו' מן החור רמז לפתח דה"א שהוא קטן כמו חור. אך בתנאי שיכא עניו והי' ומעי גי' ענו אז ומעי כמו עליו לקבלו בתשו' ולסויעו וק"ל :

אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעיתי וכו' שראשי נמלא טל קוולותי רכסתי לינה אפ"ל במשז"ל שכל א"ה מיישראל לרין לקום בחלות לילה כדי ללמוד בתורה וכמ"ש רבינו מהר"ח צעטר בלקוטים הנדפס עם שער הפסוקים ד' קכ"ד ע"ה צד"ה עוד פי' אחר חני ישנה ולבי ער דע כי זה הפסוק הוא בחליו של שיר השירים לרמז שלרין האדם לקום בחני כלילה וכו' והנה זעירא קלכ כמות שהיא אפי' לרמז באותיות ולבי ער נ"ט ולרין לקום בחלות יען עת רלון. גם בתיבת ישנה גי' שס"ה כנגד שס"ה ימות השנה לרמז שהיוזב זה הוא לכל ימות השנה צין צימות הקין צין צימות החורף ביון שהכל כדי לעשות רלון חניו שצממים וכראיה שהש"ת אומר

אומר לכנסת ישראל דרך חבה פתחי לי אחותי
 רעיתי וונתי וכו' ורמוז ולצוי גי' מ"ה לומר
 שילמוד בתורה הנקנית במ"ה דברים כמ"ש
 זנוס' אצות פ"ו גם ולצוי ער גי' ש"ה ע"ד
 מ"ה ננה אהבתי תורתך כל היום היא שיהתי
 והכונה שכל שיהתו תהיה בתורה ולא בדברים
 בטלים גם תיבת ולצוי למפרע ולמוד בתורה
 לילה ויום :

א"נ אני ישנה וכו' רש"י ז"ל פי' וז"ל
 כשהייתי שלוח ושקטת בצית הראשון
 נושאתי מעבוד הקצ"ה כישנה ונרדמת עכ"ד
 ז"ל וכדי להסמך לזה אומרו ולצוי ער אפי'
 צס"ד כי הילכ"ר נקרא לב' וכמ"ה ולא תתורו
 אחרי לצבלס וכו' לב' הכס לימיו ולצ' כסיל
 לשמאלו. וז"ש אני ישנה מן המלות כזו' בדברי
 רש"י ז"ל והטעם משום ולצוי הוא הילכ"ר
 שנקרא הוא ער ר"ל נעורר להחטיאני וכמו
 שדרשו ז"ל יכרת ה' לאיש וכו' ער ועונה לה'
 יהיה לו ער בחכמים וכו'. גם תי' ולצוי גי'
 ת"ס רמו' שהילכ"ר נחמס אותי לדבר עבורי וק"ל :

אני ישנה ולצוי ער קול דודי וכו' אפי' צס"ד
 זנוס' המקור דתי' אני הוא כינוי
 לשכינה ער"ן מאז"ל בכל יום ויום ילרו ש"א
 מתגבר עליו והלמלה הקצ"ה עוזרו אינו יכול
 לו עוד אמרו צראתי ילכ"ר צראתי לו תורה
 תצלין הם אחס עוסקים בתורה אין נמכרים
 בידו וכו' וז"ש אני שהיא כינוי לשכינה ישנה
 בגלות ולכך ולצוי הוא הילכ"ר ער הוא נעורר
 עלי להסיתני ולהדיחני ומה אעשה להגלל ממנו
 לז"א קול דודי וכו' פתחי לי ר"ל פתחי פונקך
 אחותי רעיתי יונתי תימתי נוטי תרי"א
 כמספר תורה ולרמוז צא שעי' לימוד התורה
 ישבר כח הילכ"ר שראשי נגלל טל נוטי שטי'ן
 ועי' התורה משבר כחו וק"ל :

פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וכו'
 אפי' דרך רמו' זנוס' כי ישראל אין
 נגאלים אלא בזכות הת' שגא' גם כי יתנו
 צגוים עתה הקבלס. ער"ן דלעת"ל יקרא הקצ"ה
 יכיב. וז"ש פתחתי אני לדודי נוטי אליך לשון
 לימוד וס"ת פתחתי אני לדודי עם בא' גי'
 אל חסד אל כל היום. ודודי גי' יכיב. ובתנאי
 שתהיה הת' תורתו אומנותו וז"ש חמק אחתי

קמתי ותי' עבר אותיות רעב ר"ל תהיה
 הפרנסה צריחה או צרעב. גם ס"ת ודודי חמק
 עבר גי' ש"י שיזכה לש"י עולמות וק"ל :

כי ׀ **אני** לדודי ודודי לי הרועה בשושני
 ר"ת אלול כי צהודש אלול הקצ"ה
 מתרלה עם ישראל ונעשה דוד להם לקרצס
 בתש"י וכוח קרוב לקוראיו צהודש הזה עכ"ד
 החיד"א ז"ל. וס"ת וז"ל ועוד רמוז הראשונים
 פי' וזל כי אלכ"ך את לצבך ואת לצב ר"ת
 אלול. ואני עמי אומר כי אלול גי' היום ע"ה
 וגם גי' חלל וס"ת את לצבך ואת לצב הוא
 אותיות תכתב כלומר שאם לה יעשה תשובה
 יכתב למיתה. וכן אלול ע"ה גי' חלל ח"ו. אך
 אם יעשה תשובה יכתב לחיים ולכן אלול גי'
 חיים. וס"ת אני לדודי ודודי לי ד' יודי"ן
 כלומר לה לצד צאלול שהוא סוף השנה אלא
 אף צעשרת ימי תשובה שהיא תהי' השנה
 וס"ד שלא יכפר לשנים שעברו אפי"ה מכפרי'
 ולרמוז זה יש צס"ת ד' יודי"ן כנגד מ' יום
 אלול וי"ד ימי תשובה. ועוד רמו' לד' יודי"ן
 דשס ע"צ שהוא גי' הסד עכ"ד ז"ל :

ורי הקטן אפי' כי אלול נוטי אשוב לו וישוב
 לו. כי מלינו צמדי שאומר הקצ"ה שובו
 אני ואשובה אליכם. וישראל אומרים השיבו
 ה' אליך וגשובה ולזה רמו' כאן כדברי בשי"ת
 שובו אלי וכו' :

עוד מלינו צחכלים ס"י כ"ז וז"ל אל תתנו
 צנפס לרי כי קמו צי עדי שקר ויפת
 חנוס לולא האמנתי לראות צטוב ה'. תיבת
 לולא אותיות אלול למפרע והוא רמוז לתשו'
 כמו שרמזנו צעניותן אשוב לו וישוב לי ונוטי'
 האמנתי לראות צטוב אותיות הלצ ר"ל שתהיה
 תשו' אמנית מלצ ונפש וצזה זוכה להיות
 צמחילת הקצ"ה ורמוז צס"ת לולא האמנתי
 לראות אחי. גם נוטי לולא האמנתי לראות
 אותיות הלל שמשחצת צו הקצ"ה וכמ"ש רז"ל
 צמקום שצעלי תשו' עומדים אין ל"ג יכולים
 לעמוד וק"ל :

אל גנת אגוז ירדתי לראות צחצי הנחל לראוי
 הפרחה הגפן הגלו כרמונים. אפי"ל צס"ד
 עפ"י מה שגודע דכנסת ישראל אמתילה לאגוז
 וכמ"ש רש"י ז"ל צפסוק זה וז"ל הגלו כרמוני'
 מקיימי

מקיימי מצות מלאי זכויות. למח נמשלו ישראל
 לאגוז מה אגוז זה אחי רואה אותו כולו עץ
 ואין ניכר שבתוכו פלעו ומלאו מלא מגורות
 מגירות של אוכלים כך ישראל לנועים ועמוותנים
 צמעשיהם ואין תלמידים שבהם ניכרים ואין
 מתפארים להכריז על שבתן. בדקתו אחי מולא
 אותו מלא חכמה. ועוד כמה מדרשו לדבר
 מה אגוז זה נופל צטיט ואין מה שבתוכו
 נמאס אף ישראל גולין לבין האומות ולוקין
 מלקיות הרבה ואין מעשיכן נמאסים עכ"ד. ולי
 הפעוט אפ"ל טעם אחר למח נמשלו ישרי לאגוז
 והוא קרוב לדברי רש"י ז"ל דידוע דהאגוז יש
 לו ד' קליפות הירוק ככרתי העליון ומה שחתתו
 הקשה. ומה שבין האוכל הוא קשה ג"כ. והד'
 הוא הקליפה הדקה שעל האוכל. שם רמז
 שכמו שהאגוז הוא בין ד' קליפות מולנע. כך
 הת"ח לריך שיכיו מולנעים ומחבורדים לבדם
 גדי רוחות הצית. כדי שיכיה להם סייטתא
 לחדש חידושי תורה. ובפרט בלילה אחר הלוח
 כי אז הוא סיוע גדול לענין זה כידוע אין
 די באר. ובזה א"ש ח"א אל גנת אגוז ירדתי
 הכונה הוא שאומר הלידק אל גנת אגוז ירדתי
 ר"ל שלמדתי מן האגוז שהוא מולנע בתוך ד'
 קליפות כנז. הן אני נשארתי לבדי כמו בן צדי
 רוחות ציתי. והטעם לראות צאבי הנחל הם
 חידושי תורה לינים ופרחים כ"א אינו חייב אלא
 כשיעורו מה שחלקו לו מן השמים. וגם צו
 תרמו צנ"ט לקום בחנות הלילה אז הוא סיוע
 והארה וזכות יותר. וכולי האי ואולי לראות
 הפרחה בגפן. הפרחה אותיות הרפ"ח ה' ר"ל
 לראות אם נתקנו הרפ"ח ניולוה הקדושה
 לשכינה הרמוזה בצאת ה' כי ע"י לילי ופרחי
 בתורה יעלו רפ"ח. וגם צה מתקנים ג' מילואי
 אהיה שעולים ג' תנ"י. וכן תראה ס"ת
 לראות הפרחה בגפן אותיות תנ"י. וצזה
 תפרח בגפן היא כנסת ישראל וגם הנלו
 הרמוגים הם ישראל שנמשלו לרמון ע"ד כפלה
 הרמון רקתך וא"ש הכיב"א:

והואיל ואחא לידן עיני המחדש חידושי
 תורה. ראיתי לכתוב דרך רמז
 בכונת אנשי כנ"ג בסידור התפילה ח"ל
 המחדש צטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.

מ

והכונה כי כבר נודע דע"י חידושי תורה
 אמתיים הוא צורה שמים חדשים ח"א המחדש
 צטובו היינו בתורתו שנקראת טוב. בכל יום
 תמיד עושה מעשה בראשית ע"י חידושי תו'
 בסודות התורה הוא צורה שמים כי סודי
 התו' רומזי לשמ"י. וע"י חידושי תורה צפשטי
 התורה הוא צורה ארץ חדשה וא"כ הוי כאלו
 בכל יום ויום שמחדש בתורה עושה מעשה
 בראשית היינו בריאת שמים וארץ ה' יחנו
 להוליא לאור כל ניולוי תורה שחלק לנו בש"ת
 לכוחצם ולהדפיסם אכ"ר :

לא ידעתי נפשי שמחני מרכבות עמי נדיב.
 פ"י ה' ישר משה ז"ל מרבני ארץ יע"א
 עב הקרא ללעיל מיניה ח"ל אל גינת אגוז
 ירדתי ח"ל יוצן צמ"ש ז"ל דגוף וגשמה יכולי
 לפטור עצמם מן הדון בגוף אומר נשמה חטאי
 שמיום שפירשה ממני הרי אני מוטל כאבן דומם
 וכי מה עושה הקצ"ב מציא כנשמה חורקה
 בגוף ודן אותם כאחד ערץ משז"ל צמד' אל
 גנת אגוז הוא השיכ"ז. ז"ש אל גנת אגוז ירדתי
 שאומר הרשע כנה צאחי לעוכ"ז למלאת תאותי
 לראות צאבי הנחל לטייל בגנות עלי נהר לראות
 הפרחה בגפן הנלו הרמוגים לאכול נתח טוב
 ולשצוע כל פרי מגדים וצבוא יום הדון יש לו
 פתחון פה להשיב ומלא להרים ראש. לא ידעתי.
 כי לא מדעתי ורלוני חטאתי כ"א נפשי שמחני
 כי הנפש היא החוטאת מה עושה הקצ"ב
 מרכבות שמרכיב הנפש עם הגוף ודן אותם
 כאחד וכמעט הוא באפס תקוה לולי שהם עם
 נדיב זרע הצרכים שנקרא נדיב וניולוים בזכותו
 שצומד על פהה גבינם ומליל את הרשעים
 עכ"ד. א"י אפ"ל לעני"ד אומרו עמי נדיב
 ר"ל עמי משיב נדיב נוטי נקבל דינו יתצרך
 באכבה וק"ל :

ה' ז וחכך כיון הטוב הולך לדווי למישרי
 דובצ שפתי ישנים ה' חומ"א
 ז"ל כתב ח"ל ארז"ל שהאומר שמועה משם
 אומר שפתותיו דובצות צקבה. ואפי' בהקדמי
 שכתב צפי יסקני שטבע כיון אפי' סתום וחתום
 בחצית צמרתך בזמן דריכת הענבים אפי'
 רחוק מאד כיון שצחצית מתנועע מעלמו כ"ז
 שהיון צכחו עד ג' שנים. וז"ש וחכך כיון הטוב
 שהוא

שכח צמחו ומתנוטע צפת דרוכת הענבים
 נוטלנו כן כולך לדודי שאתה חומר שמעתי
 משנו דוצב שפתי ישנים שפתותיו בקבל ושמעתי
 תשפיל דהכני להזכיר שם צענ הכנופים
 לכוות שפתותיו דובצות מעין דוגמא יין
 עכ"ד :

כולך

יפה רעיתי ומימי חן כן. הפי לרמוח
 עפ"י מ"ש צ"ס דגויקן דפ"ה ע"ב
 ונושנתם צהרן לדקה עשה הקצ"ס שהקדים שתי
 שנים לנמשנתם שהוא תת"צ והקצ"ס החזיב
 הציה קודם זה שתי שנים נשאלו הת"ן בנה
 נתקיימו צהרן ובראג כי אם הת"ן וכנ"ס
 מהרש"א ז"ל צה"י הגדות ח"ל לא והב"ב דבי
 צמלכיס גבי צין צה"מ"ק ויחי צמנו"ס בנה
 ודי נמות בנה ללחא צמ"י מ"ח"מ וכו' ויצן הציה
 לבי. והציה דלשון עמד ת"י בנה סדי צין הכנ
 תת"ן בנים הנכס נכס י"י בנה סדי ובראג
 צמדצ"ר סדי ופ"ה ציך הת"ן בנים מנכנסו
 לארץ עד הרצן הציה והגורי הנו סכו תת"צ
 שנה צהרן ביה מתקיים צה"ס כי הצוד תהצדק
 כדפי"ש"י עכ"ד כה"ן לננו"מ. וח"ס הפי בזה
 שרנו צצני שכולך ר"ל ויבצח צהרן הוא יפי
 נוטי וי"ד פ"ה ר"ל עשר פעמים פ"ה שהס ג"י
 תת"ן לוח את רעיתי ומימי חן כן בנה בנטי
 צה"ס נדח"ד ויתקיים צה"ס ח"י כי הצוד וכו'
 והפי נרמו עוד צג"י ומי"ס דכו"י הוא שמו
 ות"י נו"ס ג"י חלכיס היינו מדח"ד הקצה חן
 כן ולוח הקדים שתי שנים והתכב עמנו צמדת
 כרחמיים שהקדים צ"י שנים ולוח דקדק לדקה
 עשה עמנו ולא נקט דק לרמוח לדברי הזכ"ק
 לדק הוא דינא קשייא ולא כן לדקה וק"ל :

דודי

שגח ידו מן החור ומיעי סמו עלי.
 אפ"ל דרך רמו ומוכר צה"ק מ"ש
 המפי ז"ל צכונת לשון מחרז"ל צה"י פסח ח"ל
 חור שבין יכודי להצירו כל אחד צודק עד מקום
 שידו מגעה והשאר נבטל בלבו ודיו. ושטעתי
 מהס"ר מחר טבחך נר"י דככונה הוא חור
 שבין יכודי להצירו היינו קנאה ושגאה ותהרות
 שציוו לבין חצירו כל אחד מהם צודק להציר
 השגאה וקית"ח עד מקום שידו מגעת היינו
 כפי יכלתו והשאר נבטל בלבו ודיו ע"כ. עו"ן
 משז"ל דהתשרי נלמד מייחזקאל סי' צפסוק

ודודי חדס ידו כתיב מלמד שידו של הקצ"ס
 נשטע לקבל שפתי. עו"ן מ"ש צפ"י הי' דיומא
 וכו' ח"ל עבירות שבין אדם למקום חס
 הנשפוט מכפר עבירות שבין אדם לחצירו
 חן ח"ס"כ מכפר עד שיראה את חצירו את זו
 דרש ר' אלעזר בן עזריה נכל העלתיכס לפני
 ר' תטיהו עבירות שבין אדם למקום ויח"ך
 מכפר עבירות שבין אדם לחצירו חן ויח"ך
 נכפר עד שיראה את חצירו. וכל הנפי ז"ל
 דמה כוסף ר' אלעזר בן עזריה על דברי ת"ק
 וכנ"ס"ף ז"ל מחר דלחרין פירש דרבי הלעזר
 בן עזריה צא עומד דוח חלוי בזה דעבירות
 שבין אדם למקום חן מתכפרין אפי' צא ויח"ך
 עד שיתכפרו עבירות שבין אדם לחצירו וכיונו
 עד שיראה את חצירו ודרש לקרא טני נכל
 העלתיכס לפני ר' ר"ל קודם שחזרו צתפו
 על עבירות שבין אדם למקום שטכרו מעבירות
 שבין אדם לחצירו וח"ס"כ העשו תשרי והשתח
 ח"ס"כ ח"ל דודי היינו רמו נבעל תשרי שנעשה
 קרוב לבי נמוכ שחיס דהוק צה"י וכנ"ס ז"ל
 צ"י נרחוק וקרוב וכו' נרחוק שחיס נרחוק
 ונעשה קרוב וכו' דודי שגח ידו היינו התשרי
 הנלמד נחתי ידו ר"ל שכתוב ציחזקאל ודודי
 חדס ידו כתיב וכו'. וקודם כל חזר מן החור
 היינו עבירות שציוו לבין חצירו כגון קנאה
 ושגאה וכו' לשון שגאות יד הוא התחלה
 לדבר. ולוח ומיעי סמו עליו גם אלו לכפר נו
 עבירות שציוו לציוו. גם נרמו צתיב ומיעי
 ג"י ק"ל רמו שיראה לחצירו צקולי. גם רמו
 לנ"ס ומנו"ן ש"א נכס ג"י ק"י ולוח מיעי
 הנושלים לכפר לי על עונותי וק"ל :

סי' ה' ה' חומה היא נכנה עליה טירת
 כסף ואם דלח היא נלור עליה
 לוח חרו. ראיתי לבי החד"א ז"ל צנח"ק שכתב
 ח"י שמעתי דרך כלליי הכונה חס חומה היא
 ר"ל חס החשב דצוקה כחומה נכותל שחונה
 וילאח מציתה נכנה עליה טירת כסף כלומר
 זוכה ציווג נאה וכו' נכנה עליה על דרך
 צנח"ס"ב. טירת כסף גבר ור"ן ועשר ואם
 דלח היא שתנוד צדלת ציתה חלל השוק נלור
 עליה לוח חרו היא חנשא לאדם ען השדה
 ונשיא הלע"ר אדם פחות הארץ ע"כ שנעתי :

ועפ"ד"ק

ועפיד"ק כנס מקום אחי לרמוח בס"ד והוא דאס לנוער היא זוכה להנשה לת"ח שהחזר על ד"ת ככסף וכמחנור הכתוב אס הנקשה ככסף וכמטמונים תחפשוה. והא לאו הנשה לע"ה שכוא עץ יבש וז"ל אס חומה היא נבנה עליה טורה כסף רמוח לד"ת שביה נחשבת ככסף וכמטמונים כנז' וגם טורה ע"ה גי' כתי"ר רמוח שביה. צעלה זוכה לבחר חורה וגם אחו עמו כסף בלרין לו וכנ"ה ולא רח"ה לדיק נעזב חרעו מנקה לחס. אך והא דלת ה"ה שאינה לנועה אז נלור עליה לוח ארז שהוא עץ שאינו עושה פירות. גם צעלה הוא בעץ יבש מאלוני סרק אחי"ה ריקס ריקס. וגם בו הרמוח נלור עליה לוח ארז שנחמת פחיתותו וחוננו צה לו בחתרים שלא יסתכלו בו אז הוא מונע מליך מציחה אפי' לבית קרובי וכמז"ל כשם שדעות צמחכל כך יש דעות צנפים וכ"ו יש לך אדם וכו' שנועל צפניה וכו' וז"ש נלור עליה לוח ארז היינו הדלת שנועל צפניה וק"ל :

א"ן אפי' לרמוח טורה כסף הכסף הוא רחמים שנמשך עליה חוט של הסד ורחמים. והא דלת היא נלור עליה לוח ארז ארז ע"ה גי' ילהק שהוא גבור וק"ל :

והדרב החוד"ה ז"ל מדנפשי פי' צנופי' חין בצרכה מלוי' צביתו של אדם אנה צעור חשתו. וז"ש אס חומה היא האחת ליע"ה דבוקה לכותל. ח"י שכתה להיות חומה לצעלה נבנה עליה טורה כסף כנומר עליה צעורה צרכה הצית מרובה מהחמה. והא דלת היא צביתה לא ישכנו רגליה נלור עליה לוח ארז שאין עושין פירות והן בצרכה שורה כי הכל נמנה ודיק :

א"י חומה צמחה דעסחיס דפי' וצחחה ד"ה חמ"ה ח"י ח"מ וז' ח"ר וד"ו כמגילות אלו יתה ופירש' שמגינין על הדור. אפי' לרמוח צב"ה כ"ו נו"ש ח"י ח"מ ר"ת אה ע"ס ע"ה י"ה איתיה אחיב רמוח למח"י ע"פ אסור המצוי אה אס צבור לך כדבר י"ה ח"ק שביה אסורה לך אמרבו והא לאו אל תאמרבו. וגם צנח הכתוב צל לרמוח שיכיה כת"ה יודע צענור שהוא אחיב. ומכ

שאמר בתר כתי וד"ו כמגילות. אפי' שיוצן ד"ך רמוח צב"ד עפי' משז"ל צפסוק הנחש הביאני דהדס והוא פנמו צ"י דלתי"ן של הדנות ובדי ופאר שי אני וז"ש הנחש השי' אני שחטאיו גרס ליה. ותקנה להחזיר הוא ע"י עסק התורה וז"ש אני רמוח לאדנות שנשאר אני ע"י חטא אדם וחוכ ויט"ו אני חומה. אדם חוב. וגם וד"ו רמוח לפס שדי שנחסר ממנו הדלית כנז' ע"י החומה שביה התורה יהיו כמגילות :

היושבת צננים חצרים מקשיצים לקולך השנויעני. אפי' לרמוח על פי משז"ל צמ"ד פרוס ללדיקוס ומאמר לרשעים. וז"ש היושבת צננים ר"ל צננות היושבת צננים הם צהי כנסיות וצחי מדרשות שגדמו לגנים וגם היושבת צננים ס"ת מ"ת רמוח לפסוק הדס כי ימיה צאיכל שממית עלמו על דצ"י תורה אזי חצרים מקשיצים לקולך השנויעני נו"ש חמלה שבצכות החורה הקצ"ה יחמול עליו ויוליחני מנגחותיו צ"צ וכנ"ה גם כי יתנו צננים עתה הקבלם. ושורר להחוד"ה ז"ל שרמוח נו"ש חמלה לפי דרכו :

א"ן אפי' היושבת צננים וכ"ו אפי' כי ידוע שרין האדם לעשות ולקיים תורה ומלות כדי נהצר כויה אדנות כי צהטאיו הפדדנו לכן לרין לתקן אשר עוותו וז"ר היושבת צננים חצרים מקשיצים לקולך השנויעני נו"ש ע"ה גי' ל"ה רמוח לחיבור כויה אדנות וכ"ת גי' תקן צדקווק ש"ל שחקן ותהצר כויה אדנות זש"ו וק"ל ג"פ תיבות לקולך השנויעני ר"ת וס"ת גימטרי"ה אדנות שמתמקיס כדונים ונתגברים כרחמים צעולה כשיכיה היצור כויה אדנות וק"ל :

א"י צהחלה כרס הויה לפלמוה צצעל המון וכ"ו כי כרוב נמשה כנ"מ לנכר"ש הן ז"ל הביא גמ"ה צמד' כנעלס פי' נח ח"ל כרס הויה לפלמוה זו היא החורה. צצעל המון מן השמים וכ"ו ע"ה וגה ס"יס השלוס הכתוב ואני הקטן אפי' לו לרמוח נתן את הכרס לנוטרים הם כת"ה דליקרי נטורי קרתה. ח"ש ל"ה תיבות שכוא ס"ת ויר"ש יביה צפריו הם רמזים לצחורים קטנים שיכיו וכספים ומתאויס ללמוד צחור

בחורה ועי' חזכה שיכיו נקראים על שםך
ולכך נקט יצוא צפריו צכיוני דכוי כאלו פרו
ממש וגם צ' היצות איש יצוא גי' שדל רמז
שתשדל אותם צלימוד כתי' וק"ל :

שמואל א

ס"ב ותתפרל חנה ותאמר עלן לבי צבי
רמה קרני צבי רחב פי
על אויבי כי שמחתי בישועתך אפ"ל דרך רמז
צס"ד כי ע"י החורה מתקרבת הגאולה שגא'
זכרו תורת משה עבדי הנה אני שולח לכם
את אליה הנביא ואז יתמלא שם הוי"ו בדי
נילוואיו שהם רל"ב ויהיה רחמים בעולם ח"ש
עלן גי' קן ועם היצת לבי הם גי' רל"ב והם
ע"י רמה קרני עם האותיות והכולל גי' תרי"ג
רמז לחורה שהוא תרי"ג מלות ואז רחב פי
על אויבי וגם היצות רחב פי גי' אלכיס שהוא
ביודיין גי' ברחמים יען כי שמחתי בישועתך
יח"ר שתגאלנו צב"א וק"ל :

ותתפרל חנה ותאמר עלן לבי צבי רמה
קרני צבי רחב פי על אויבי כי
שמחתי בישועתך אין קדוש כהי כי אין בלתך
וכי אפ"ל דידוע דגאולת ישראל לעת"ל צ"ב
תהיה ע"י החורה וכמש"ה זכרו תורת משה
עבדי וסמ"ל הנה אנכי שולח לכם את אליה
הנביא וכי עוין משז"ל קוב"ה חדי בפלפולא.
עוין את הידוע כי צמן בגאולה יהיה היצור
הוי"ו אדנות כי עתה ח"ו על ידי עונותינו
הפרדנום זה מזה לא כן לעת"ל יהיה היצור
וזיווג זו"ן. עוין משז"ל ילרו ש"ה מתגבר עליו
בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו
והשתחא ח"ש ח"ה עלן לבי צבי שהוא היה לי
להדרעזר מן הילכה"ר ועד כה עזרני הי' שאהיה
לומד בחורתי ח"ה רמה קרני צבי היצת קרני
גי' ש"ס שהייתי לומד הלכות בתלמוד ובזה
רחב פי על אויבי שלא אירא מהם כלל כי
שמחתי בישועתך. שעי' לימוד החורה וזכה
לגאולה. ובזה מיהדים שם הוי"ו ואדנות שהם
גי' פ"י ע"ה ח"ה רחב פי על אויבי שתיקנתי
הוי"ו אדנות צ"ב שס"ס גי' פ"י. אי"נ אותיות

רחב פי יעלו אותיות רפ"ח כי שם רמז שעי'
כתי' ביכרתי וליקטתי רפ"ח יח"ק ונמלאו צי
צלי פירוד ולכך רמז רפ"ח צי. ועוד רחב פי
גי' ש' הוא רמז לשם אלכיס דיודיין שהוא גי'
ברחמים שעי"ז הי' מתנהג עמנו ברחמים הוא
ירחם עלינו ויגאלנו צב"א. ועוד אפי' כי תי'
עלן גי' ק"ן כי ע"י החורה יתגלה הקן כנז' :
ומה שסיים אין קדוש כהי כי אין בלתך
ואין לור כאלכינו ופירש"י ז"ל אין לור
כאלכינו לר לורה בתוך לורה. אפי' שהוא רומז
למענת אורי"ע עוע"ז דכמה טוענים מעשה
שמים עדיף ואם אין רמזו צע"ז למה אינו
נצטלה. ואנו אומרים מעשה יד"ה עדיף וראיה
ממה שצרא אותנו ע"י איש ואשה ולא צענין
אחר נשמע מזה דמעשה אדם עדיף ח"ה אין
קדוש כהי כי אין בלתך ולא תחוש לאלו השוטים
שאומרים מעשה שמים עדיף. אלא אדרבה
טועים הם צדמיונם דכאמת הוא דמעשה אדם
עדיף וראיה לזה ואין לור כאלכינו ופירש"י
ז"ל אין לור כאלכינו הלא לורה בתוך לורה
היינו העובר צמעי אמו ואעיקרא ק' למה צחר
הש"י"ת שתיכה בצריחה ע"י איש ואשה ולא
כעשצ הכדה או כאדכ"ר אלא ודאי להורות נתן
דמעשה אדם עדיף וא"כ דון ענינה ואוקי
באתרין לענין עמ"ז דטענתם צטילה ומצוטלה
דדוגא קאי מעשה י"ה עדיף וק"ל :

מקום מעפר דל. אפי' בדרך רמז שתפלת
חנה הייתה לפקדה צננים ואף אם
כפי המל אין לה צנים בכחו הגדול יסוד
המערכות ח"ש מקום מעפר דל ר"ל אם תקי'
מתיו עפר גי' דל ישאר ש"יז ושם זה הוא
משדד המערכות. וגם מאשפות גי' תחכ"ז
יריס גי' אביון ס"ט ישאר תשני"ה נוטי' תשלח
מעשה שהוא גי' שני"ה :

אין קדוש כהי כי אין בלתך ואין לור כאלכינו.
אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה ילא עתק
מפוכס כי אל דעות הי' ולו נתכנו עלילות.
אפי' לרמוז צס"ד וכוה צכקי את הידוע דהגאה
פוגם צס"ס י"ה כי כן גי' גאורח י"ה. עוין
משז"ל צמקי' שמלינו גדוי יתי' שם מלינו ענותנותו.
עוין משז"ל דקדוש גי' שפ"ל ע"י למכרת"ך ז"ל
צס"ה נפש חיים ע"י ענוה אות מ"ט. עוין
מ"ש